

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ขณะนี้เป็นที่ของพระเจ้า

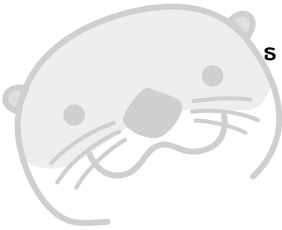
ただいま神様当番

มิจิโกะ อาโอยามะ

เขียน

รสนพล ศักดิ์สมุทรานันท์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“คงเพราะเราสัมผัสแมวในโลกจริงไม่ได้นะ ก็เลยไปหาอ่านตามหนังสือ
เรามีวิธีทำความรู้จักแมวแค่วิธีนี้เท่านั้นแหละ”

- มิจิโกะ อาโอยามะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอินริบ์กรุ๊ป

ທດສະວິທະຍາ

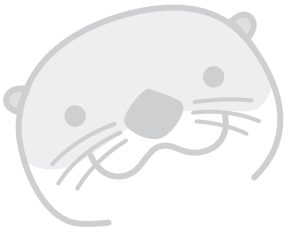
คำนำสำนักพิมพ์

บางคนอาจจะมีไอเดอลเป็นพระเจ้า บางคนอาจจะมีอาหารจานโปรดเป็นพระเจ้า บางคนอาจจะมีนาฬิกาเรือนหรูเป็นพระเจ้า หรือบางคนพระเจ้ายกิดำรงอยู่ในรูปแบบของแมงน้อยธรรมดาตัวหนึ่ง พระเจ้าที่ว่าเป็นสิ่งที่ยึดโยงจิตใจเพื่อให้ชีวิตยังคงก้าวเดินต่อไปได้ แต่บางครั้งการใช้ชีวิตโดยมีจุดหมายเป็นสรรพสิ่งมีชีวิต หรือข้าวของ ก็อาจทำให้หลงลืมความต้องการลึกๆ ในใจตัวเอง...

มิจิกะ อาโอยามะ ผู้เขียน โกโก้ชุ่นๆ กับคุณในวันพฤษทศฯ, ชาเขียวชุ่นๆ กับคุณในวันจันทร์ และหนังสือเล่มนี้ที่คุณตามหา พาผู้อ่านดำดิ่งลงไป ในจิตใจของผู้คน ด้วยห้าเรื่องสั้นแสนแพนตาซี ที่บอกเล่าความสั่นไหวในการดำเนินชีวิตของผู้คนในเมืองใหญ่อันแสนเร่งรีบ ซึ่งจู่ๆ ก็มีโอกาสได้ "อยู่เวรพระเจ้า" แต่สุดท้ายพวกเขาและเรา ต่างก็ได้ค้นพบความต้องการลึกๆ ในใจของตัวเอง

ไม่ว่าจะเป็นพนักงานออฟฟิศสาวที่ไร้เรื่องสนุกสนานในชีวิต
เด็กหญิงวัยประถมที่อยากมีชุดยอตน้องชาย หนู่มัธยมปลาย
ผู้ต้องการมี “ชีวิตที่ใช่ในโลกจริง” ชายชาวต่างชาติที่อยากพูดคุย
ด้วยภาษาที่สวยงาม และประธานบริษัทขนาดย่อมผู้อยากจะได้รับ
การสรรเสริญ

แล้วคุณล่ะ หากมีโอกาสได้ “อยู่เวรพระเจ้า” จะได้รับการกิจ
อะไร...

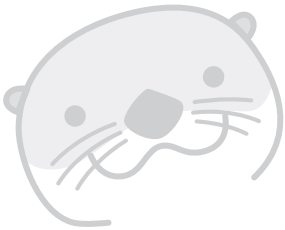

กดลองอ่าน

p/ccco/o

สารบัญ

มิตีฮาระ ซากุระ (สาวพนักงานบริษัท)	2
มัทสึซากะ จิโฮะ (นักเรียนประถม)	56
นีจิมะ นาโอกิ (นักเรียนมัธยมปลาย)	98
ริซาร์ด แบรมสัน (อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัย)	162
ฟูคุนากะ ทาเคชิ (ประธานบริษัทขนาดย่อม)	206
ส่งท้ายจากผู้แปล	266
เกี่ยวกับผู้เขียน	268
เกี่ยวกับผู้แปล	269

กดลอจ่อน

ကလေးဂျာနယ်

ลำดับที่หนึ่ง
มีสีฮาระ ซากุระ
(สาวพนักงานบริษัท)

ทดลองอ่าน

เมื่อไรจะถึงตาเราสักทีนะ ฉันนั่งคิดเรื่องนั้นนอนอยู่ที่ปลายโต๊ะ
น้ำแข็งในแก้วละลายไปครึ่งหนึ่ง ทั้งสีและรสชาติของแบล็ก-
เคอร์แรนต์โมฮิตโตตรงหน้าจางสนิท ชื่นพร่าด้วยหยดน้ำรอบแก้ว
ไม่เหลือความอร่อยอีกต่อไป แต่กระนั้นมันกลับเป็นดังมิตรแท้หนึ่งเดียว
สำหรับฉันที่ยังนั่งอยู่ที่นี้ ณ เวลานี้ รวากับว่าการมีแก้วชุ่มเหงื่ออยู่
ตรงหน้าคือใบอนุญาตให้ฉันยังอยู่ที่โต๊ะได้

ภายในร้านอิซากายะที่เปิดเพลงเจป๊อปยอดฮิต ทุกคนต่างพูดคุย
หัวเราะ และตะโกนเสียงดังไม่หยุดหย่อน มีแต่คนไม่รู้จั๊กทั้งนั้น ฉันมา
ทำอะไรที่นี้กันแน่ ขณะจับจ้องภาพตรงหน้าประหนึ่งดูรายการโทรทัศน์
ก็เกิดความรู้สึกราวกับมีเพียงฉันคนเดียวที่ถูกตัดขาดจากโลก

ไม่ว่าเมื่อไรก็เป็นแบบนี้เสมอ เรื่องน่าสนุกทุกเรื่องล้วนผ่านหน้า
ฉันไปอย่างไม่ไยดี

ฉันได้รับเชิญมางานเลี้ยงนัดบอดในรอบหลายปี แต่กว่าจะรู้ว่า
เป็นเพียงตัวประกอบที่มาเติมจำนวนคนให้ครบคู่ก็สายไปเสียแล้ว

ตัดสินใจผิดมหันต์ที่ตอบตกลงข้อความจากเพื่อนร่วมรุ่นสมัยเรียนวิทยาลัยซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อกันเพียงเพื่อนในเฟซบุ๊ก คนส่งข้อความมาชวนคือริอะะ ฉันได้พบเธออีกครั้งในรอบสามปีนับจากเรียนจบ เธอสวยขึ้นสุด ๆ เด็กสาวคนอื่นในที่นี้ก็น่ารักสดใส เปี่ยมเสน่ห์ไม่แพ้กัน คล้ายว่ามีเพียงฉันคนเดียวที่อยู่ผิดที่ผิดทาง เด็กหนุ่มใส่แว่นย้ายมานั่งข้างฉันหลังจากทุกคนลับเปลี่ยนที่กันเป็นครั้งที่สอง เขาเอาแต่โน้มตัวไปหาเด็กสาวฝั่งตรงข้าม

“ครั้งหน้าเป็นตาซาทุกระจิงแล้วนะ” ฉันนึกถึงสิ่งที่ยุยงพูดเมื่อฤดูร้อนปีที่แล้ว นึกถึงช่อดอกไม้ที่รับได้ในงานแต่ง ฉันรู้สึกจากใจจริงว่ายุยงิงในชุดเจ้าสาวช่างงดงามเหลือเกิน คงเป็นเพราะตอนนั้นฉันยังมีแฟนอยู่ แต่ไม่ถึงสามเดือนให้หลัง ฉันก็ถูกทิ้งอย่างไม่ไยดี

ที่พึ่งทางใจของฉันคือวงคิววิก กลุ่มศิลปินไอดอลสุดรัก แต่ทำอะไรก็ไม่เคยจับฉลากซื้อตั๋วคอนเสิร์ตได้เสียที พอแอบไปบ่นเงิบ ๆ ในทวิตเตอร์ก็มีคนมาตอบกลับทำนองว่า “ครั้งหน้าขอให้ได้นะ” ครั้งหน้า... ครั้งหน้าที่ว่าคือเมื่อไรละ ทั้งก่อนหน้านี้ ก่อนของก่อนหน้านี้ และก่อนหน้านั้นไปอีก ฉันไม่เคยจับฉลากได้เลย คนที่ได้ก็ไปแล้วได้อีก โชคดีไม่เคยวนมาตามคิว ข้าร้ายฉันยังสั่งจองอัลบั้มใหม่ซ้ำเกินไป ไม่ว่าจะร้านไหนหรือแม้แต่ในอินเทอร์เน็ตก็หาซื้อซีดีลิมิเต็ดอิดิชั่นปกแรกไม่ได้เลย

ขณะที่ฉันยื่นตะเกียบไปคีบปลามากูโระที่เริ่มซีด เด็กหนุ่มผู้จัดงานก็ส่งเสียงตะโกนว่า “ได้เวลาเปลี่ยนที่นั่งรอบสุดท้าย!” ทีมชายหนุ่มเลื่อนที่นั่งไปที่โต๊ะตำแหน่ง เด็กหนุ่มเสื้อลายทางนั่งลงข้างฉัน มือข้างหนึ่งถือแก้วเบียร์

“เอ่อ คุณมิสึกิใช่ไหม”

“มีสี่ฮาระคะ”

“ที่เป็นดีไซเนอร์สินะ เทจัง”

ฉันยิ้มแห้งก่อนคิบลามากุโระเข้าปาก ฉันทำงานที่บริษัท การพิมพ์ และสิ่งที่ทำคืองานธุรการ อาจเพราะตอนแนะนำตัว ฉันบอก ไปว่า “เป็นบริษัทจัดทำพวกแค็ตตาล็อกหรือโปสเตอร์คะ” เขาจึงตีความ ไปแบบนั้น ซึ่งชัดเจนว่าเขาไม่ได้สนใจนัก แต่ถึงอย่างไรก็ไม่เห็นเหตุผล ต้องแก้ต่างกับคนที่ไม่มีทางได้พบหน้าเป็นครั้งที่สอง ฉันคิดพลางจับ แบล็กเคอร์แรนต์โมอิโตเบาๆ เดิมทีการที่เขานึกทั้งชื่อและอาชีพของฉัน ไม่ออกแม้แต่น้อยก็ฟังดูแย่มากแล้ว

ขณะที่นายเลื้อยสายทางกำลังกระอักกระอ่วนเพราะไม่อาจสร้าง บทสนทนาอันขึ้นมื่นกับฉันได้ เด็กสาวฝั่งตรงข้ามเขาก็เอ่ยขึ้นว่า “มีใคร อยากรินของหวานมั๊ยค้า” ฉันจึงหันหน้าไปหา “คูมั๊ย” เธอถามพลาง ยื่นเมนูมาแล้วยิ้มให้

เด็กสาวตากลมใส ทำทางชาญฉลาด ไว้ผมสั้นเรียบตรง เรา สามคนรวมนายเลื้อยสายทางต่างก้มมองเมนู

แม้เป็นร้านอิซากายะ แต่มีเมนูของหวานมากมาย ตั้งใจเตรียม ไว้สำหรับกลุ่มเด็กสาวที่มาปาร์ตี้หรืออย่างไรกันนะ ในเมนูมีรูปถ่าย ของหวานอยู่ในกรอบพร้อมเขียนหัวข้อด้านบนไว้ว่า ‘ปรินเซล พาราโดส์’

ไอศกรีมเจลาโต้แอปเปิลสโนไวท์ พุดดิ้งฟักทองซินเดอเรลล่า ครีมหิตดาไลท์เตลเมอร์เมด

ในนั้นยังมีภาพประกอบเป็นเจ้าชายขี่ม้าขาวกับเจ้าหญิง ซึ่งดู โรแมนติกอย่างประหลาด คงดาวน์โหลดรูปฟรีจากเว็บไซต์มาใช้ เด็กสาวผมสั้นมองรูปนั้นแล้วเปรยขึ้นเหมือนพูดกับตัวเอง “เทจังเลยน้ำ คงพาเราไปถึงสุดขอบฟ้าได้เลย”

นายเสื่อลายทางหัวเราะ

“เจ้าชายขี้ม้าขาวเนี่ยนะ ชอบแนวนั้นหรือหรือ”

หึ เด็กสาวส่ายหน้าแล้วพูดอย่างสบายอารมณ์

“ฉันอยากได้ม้าขาวมากกว่าเจ้าชาย”

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันครุ่นคิดเรื่องของเด็กสาวคนนั้นขณะเดินไปยัง
ป้ายรถเมล์

ฉันจดจำเธอได้มากกว่าเด็กหนุ่มสี่คนซึ่งอยู่ที่นั่นหลายเท่า

อยากได้ม้าขาว เธอว่าเช่นนั้น ทำไมกันนะ ม้าดูยุ่งยากกว่า
จะตายไป ไม่ได้มีประโยชน์อะไรเป็นพิเศษ มีหน้าข้ายังต้องคอยดูแลอีก

ถ้าอยากไปไกลให้ถึงสุดขอบฟ้าก็ไปกับเจ้าชายขี้ม้าสิ ยิ่งเป็น
นัดเดียวได้คนสองตัวเห็น ๆ

ฉันไม่ได้พบเจ้าชายในงานเลี้ยงนัดบอด ข้าร้ายยังไม่มีใครมา
ขอเบอร์ติดต่อแม้แต่คนเดียว กระทั่งริเอะที่ชวนฉันมา พอเลิกงาน
ก็ไม่กล่าวลาสักคำ รีบเดินเคียงไหล่เด็กหนุ่มมุ่งหน้าไปทางสถานีทันที
แน่นอนว่าฉันเองก็ไม่ได้รำลาใครเช่นกัน

“...ไม่มีเรื่องน่าสนใจหรือไง”

ฉันพูดของฉันคนเดียว ไม่ได้บ่นให้ใครฟัง รู้ตัวอีกทีก็คล้ายจะ
เป็นประโยคติดปากไปแล้ว เข้าต้นเดือนเมษายน ดวงอาทิตย์กลาง
ท้องฟ้ามีดครีမ်ช่วงดอกซากุระบานนั้นดูคล้ายไร่เขียวแรง

รถเมล์ที่ฉันขึ้นไปทำงานจะมาห่างกันคันละสิบห้านาทีในช่วงเช้า
ได้ผ่านป้ายวงกลมที่เขียนว่า ‘ซากะซิตะ’ เป็นตารางเวลาเดินรถทรง
สี่เหลี่ยมผืนผ้า และมีแท่นคอนกรีตทรงภูเขารูปร่างเหมือนพุดดิงตั้งเป็น
ฐานอยู่ใต้นั้นอีกที ป้ายรถเมล์สุดแสนธรรมดาที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวริมถนน

ฉันจะขึ้นรถจากจุดนั้นไปถึงสถานีเพื่อต่อรถไฟ คำว่า 'ซากะชิตะ' คือชื่อพื้นที่ แปลว่าด้านล่างของเนิน ซึ่งเป็นจริงตามนั้น มีเนินเตี้ยทอดยาวลงมาตั้งแต่ป้ายรถเมล์ก่อนหน้า

เข้านี้ฉันมาถึงเป็นคนแรก เมื่อถึงเวลาออกรถตอนเจ็ดโมง ยี่สิบสามนาทีกจะมีผู้โดยสารหน้าเดิมห้าคนมารวมตัวกันพร้อมหน้าพร้อมตาเสมอ

เด็กขายนักเรียนมัธยมปลายผู้ดูจืดชืดเล็กน้อย คุณลุงสวมสูทสีเข้ม ชายชาวต่างชาติผมสีน้ำตาลทองที่ไม่รู้ว่ามาจากประเทศอะไร และเด็กหญิงนักเรียนประถม

ยามเช้าที่ไม่มีอะไรต่างจากเดิมเวียนมาถึงอีกครั้ง ฉันต้องไปทำงานที่ไม่มีอะไรต่างจากเดิม ใช้ชีวิตทั้งวันโดยไม่มีอะไรต่างจากเดิมต่อไป...ถึงเมื่อไรกันนะ

เฮ้อ ฉันถอนหายใจแล้วมองไปด้านล่าง สายตาเคลื่อนไปหยุดที่บางสิ่งคล้ายปกซีดีที่ตั้งอยู่ตรงฐานของป้ายรถเมล์

"_____!"

ฉันก้มตัวลงไปโดยอัตโนมัติ

อัลบั้มใหม่ของคิวบิก ลิมิตดิดิชั่นปกแรก แผ่นซีดีที่ไม่ว่าจะไปซื้อที่ไหนก็ขายหมดเกลี้ยง หรือไม่ก็เป็นของที่พ่อค้าหน้าเลือดใช้กลวิธีบางอย่างหามาครอบครองแล้วขายต่อในราคาสามเท่าของราคาปกติ มันจึงกลายเป็นแผ่นซีดีล้ำค่าที่ฉันเลิกหวังไปนานแล้ว

บริเวณขอบปกซีดีแปะกระดาษโน้ตกาว่าไว้ลวกๆ มีข้อความเขียนด้วยปากกาเมจิกว่า 'ของทำหล่น'

หัวใจเต้นเร็วขึ้น

เจ้าของเป็นคนที่ใช้ป้ายรถเมล์หรือว่าแค่เดินผ่านมาทันนะ

จะเป็นใครก็เถอะ ปานนี้คงตามหาให้ห้วนแล้ว แต่คงนึกไม่ถึงหรือกว่า
ของจะมาอยู่ในที่แบบนี้

ฉันกวาดตามองรอบๆ

ไม่มีใคร มีแค่ฉันยืนอยู่ที่ป้ายรถเมล์เท่านั้น

ขอคูเฉยๆ...ขอสัมผัสนิดเดียว

ฉันค่อยๆ เอื้อมมือไปหาซีดี ยังไม่ได้แตะห่อเลยนี่นา

“...โชคดีจัง”

คำนั้นหลุดปากออกมาเอง

ใช่ โชคดีนั้นแหละ พอได้เปล่งเสียงคำนั้นออกมาจริงๆก็ชวนให้
รู้สึกว่าถึงตาที่ฉันจะโชคดีบ้างแล้ว

เราเองก็ควรมี “เรื่องน่าสนุก” แบบนี้วะเวียนมาหาเสียบ้าง
ฉันคิด อุตส่าห์ตามเชียร์มาตลอดห้าปีตั้งแต่เริ่มเดบิวต์เลยนี่นา บางที
นี่อาจเป็นของขวัญจากคิวบิกก็ได้ ประหนึ่งว่าแทนคำขอโทษที่ฉันไม่เคย
จับฉลากซื้อตั๋วคอนเสิร์ตได้เลยอย่างไรละ

เด็กชายนักเรียนมัธยมปลายหน้าเดิมเดินมาจากอีกฝั่งถนน

เมื่อเห็นเช่นนั้น ฉันรีบยัดซีดีลงกระเป๋าแล้วมองไปทางที่รถเมล์
จะแล่นมาด้วยสีหน้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

บริษัทยังคงน่าเบื่อและมีแต่เรื่องชวนหงุดหงิด เวลาเมื่อเที่ยง
หุดสั้นลงเพราะผู้จัดการโคมระยัดเหยียดงานต่างๆ นานามาให้ เขาเป็น
หัวหน้าที่ไร้ธรรมาศัย กิริยาไม่น่าคบหา และมีบุคลิกมีตมอย่างมาก
ตอนขึ้นรถไฟกลับบ้านฉันก็ไม่ได้นั่ง ข้างกล่องจากซูเปอร์มาร์เก็ตที่กิน
ประจำเป็นมือตีกก็ขายหมดเกลี้ยงทุกที เหลือแต่ข้างกล่องหน้าสาหร่าย
เท่านั้น เมื่อกลับถึงอพาร์ทเมนต์ที่อาศัยอยู่คนเดียวมาตั้งแต่สมัยเรียน

วิทยาลัย ฉันก็พูดประชดตัวเองออกไปเล่น ๆ ว่า “กลับมาแล้วจ้า”
ความจริงชีวิตทุกวันก็ไม่ต่างกันนัก แต่ตัวฉันวันนี้มีบางอย่างแปลกไป
เล็กน้อย เพราะในกระเป๋า มี “เรื่อน่าสนุก” อยู่นั่นเอง

ซีดีลิมิติดิตชันปกแรกมีมิวสิกวิดีโอเพลงใหม่แถมมาด้วย
นอกจากนี้ยังมีจุลสารฉบับพิเศษและออริจินัลสตีกเกอร์ของวงด้วย

ฉันรีบกินข้าวกล่องหน้าเสาห่วยให้เสร็จแล้วตี๋มด้ากับมิวสิกวิดีโอ
อย่างสำราญใจ

ในบรรดาสมาชิกวงทั้งหกคน โอชิ¹ ของฉันคือคู่หูสาระ ทัทสึอิโกะ
เด็กหนุ่มเชี่ยวชาญให้ผู้มีชื่อเล่นว่า “ทัทจิน” เขาอายุยี่สิบเจ็ดปี เด็กกว่าฉัน
สองปี รอยยิ้มดูไร้เดียงสาและหน้าตาน่ารัก

จับพลัดในอกก็เจ็บแปลบขึ้นมา

เจ้าของซีดีลิมิติดิตชันปกแรกแผ่นนี้มีโอชิเป็นใครกันนะ ฟรุ้งนี้
เอาไปคืนที่เดิมดีกว่า แต่ดันแกะห่อแล้วนี่สิ...

ฉันสะบัดศีรษะซึ่งเต็มไปด้วยอารมณ์มัวหมองแล้วไปอาบน้ำ
จากนั้นโดดขึ้นเตียงแล้ววางจุลสารออกดูจนหลับไป ฉันคาดหวัง
แต่ก็ไม่สมหวัง ทัทจินไม่ยอมมาปรากฏตัวในความฝัน

ยามเช้าที่ไม่ต่างจากเดิม...ไม่ได้มาเยือนในวันนี้

เสียงนาฬิกาปลุกแสนหนวกหูปลุกฉันขึ้นเชกเช่นเช้าวันอื่น ๆ
ฉันล้มตาครึ่งหนึ่ง เอ๋อมนั้นไปกดนาฬิกาปลุก

ขณะยังเบลอ ๆ ฉันรู้สึกคล้ายเห็นบางอย่างสีดำปรากฏอยู่บน
ท้องแขน “หือ” ฉันอุทานแล้วหงายฝ่ามือก่อนกดแขนเลื่อนอนขึ้นมา

¹ คำเรียกสมาชิกในกลุ่มศิลปินแนวไคดอลที่ชื่นชอบหรือสนับสนุนเป็นพิเศษ

ถึงข้อศอก

ตั้งแต่ข้อพับลากยาวไปจนข้อมือมีตัวอักษรเขียนไว้ด้วยขนาดใหญ่ยักษ์จนแทบล้นออกมาจากแขน

อยู่เวรพระเจ้า

“...อะไรเนี่ย!”

ฉันแต่งตัวลุกขึ้นทันที จ้องแขนข้างนั้นตาไม่กะพริบ ตัวอักษรหนาที่บิดำสนิทที่เขียนว่า ‘อยู่เวรพระเจ้า’ ดูราวกับถูกพิมพ์ประทับลงไปบนผิวหนังบอบบาง

“ว้ายยยย!”

ฉันลองใช้ฝ่ามือขวาถูแรง ๆ แต่มันไม่จางลงสักนิด

ฝีมือใครเนี่ย ฉันเหลือบมองรอบข้าง ในห้องขนาดสตูดิโอ ความกว้างเจ็ดเสี้ยว² มีฉันอยู่คนเดียว ที่สำคัญ อยู่เวรพระเจ้าหมายถึงอะไร

ฉันยังนั่งอยู่บนเตียง เหม่อมองกำแพงด้วยความอึ้งต่อไป ทันใดนั้นเสียงแหบพราก็แว่วมาจากด้านหลัง

“เจอตัวเจ้าของเวรแล้ว!”

ฉันหันหลังขวับ ชายชราคนหนึ่งซึ่งฉันไม่เคยเห็นหน้า นั่งจุ่มปากที่ยังไม่รู้มกริมอยู่บนพื้น

“กรี๊ดดดด!”

ฉันกรี๊ดร้อง คว่าหมอนปารีสทันที จากนั้นฉวยทุกอย่างที่อยู่

² ประมาณ 11.6 ตารางเมตร

ใกล้มือข้างใส่ไม่หยุดด้วยความกลัวสุดขีด ตึกตา กล่องกระดาศทิสซุ หนังสือการ์ตูนที่อ่านค้างไว้ เมื่อถึงจังหวะที่คว้านาฬิกาปลุกได้ ชายชรา ก็พูดขึ้น

“หว่า ถ้าใช้ใ้้นั้นมีหวังเจ็บจริงแน่!”

มือหยุดก็ในฉับพลัน ฉันมองไปที่เขาอีกครั้ง

ชายชราร่างเล็ก ผอมแห้ง ศีรษะล้านเรียบสิ้นตั้งแต่หน้าผาก ถึงกลางกระหม่อม บริเวณข้างศีรษะมีเส้นผมสีขาวขึ้นหยิกหย่องและฟูฟ่อง เขาสวมชุดวอร์มแขนยาวสีเลือดหมูมีเส้นสีขาวพาดเป็นลายเข้าคู่กันทั้งเสื้อและกางเกง ดูคล้ายเด็กมัธยมต้นจากโรงเรียนใดสักแห่ง ส่วนเท้าเป็นเท้าเปล่า

เขาหัวเราะหะๆ ด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น ลักษณะไม่ถึงกับปวดเป็ยกข์โรค แต่ไม่ได้ดูแข็งแรงแม้แต่น้อยเช่นกัน ท่าทางเหมือนลุงขี้เหลิงเจ้าสำราญคนหนึ่ง แม่ที่อยู่ต่างจังหวัดส่งญาติมาเยี่ยมหรือ เรามีญาติเป็นลุงหน้าตาแบบนี้ด้วยหรือ

“เอ่อ คุณเป็น...ใครคะ”

ฉันลองถามอย่างสุภาพก่อน ชายชราทำหน้าเป้อเหลือแล้วชี้ที่หน้าอกตัวเอง

“ข้าหรือ ข้าก็พระเจ้าใจ”

“...หา?”

ฉันยื่นมือสั้นๆ ไปที่ข้างเตียง หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมา

ไม่ใช่ญาติแล้วแบบนี้ ตาลุงนี่เพี้ยนเห็นๆ ต้องโทรแจ้งตำรวจ ถึงจะเป็นแค่คนแก่ไม่มีเรี่ยวแรง แต่ก็ถือเป็นผู้ชายแปลกหน้าที่แอบเข้ามาในห้องของผู้หญิงตัวคนเดียวอยู่ดี มิหนำซ้ำยังทำอะไรพิเรนทร์บนแขนเราอีก

ทันใดนั้นสายตาก็เลื้อยไปมองเครื่องเล่นซีดีข้างเตียง
อัลบั้มของคิวิกิไม่อยู่ ฉันวางปกอัลบั้มไว้ข้างเครื่องเล่นนี่นา
จะว่าไปแล้วจุดสารตรงหมอนก็หายไปด้วย

“อะ...ขโมย!”

ฉันตะโกนทันที ชายชราไม่พูดอะไร เพียงยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วชี้มาที่ฉัน
...จริงด้วย

ฉันต่างหากที่เป็นขโมย ชายชราคือเจ้าของซีดีแผ่นนั้นหรือ แสดง
ว่าเขามาทวงคืนสินะ

“ขอภัยด้วยค่ะ...จะคืนให้เดี๋ยวนี้เลย”

ฉันนั่งคุกเข่าบนเตียงแล้วก้มศีรษะ ถ้าเรื่องถึงตำรวจ คนที่
เดือดร้อนคือฉันต่างหาก

ชายชราเอียงคอขบคิด

“ฟังข้าหน่อย มีเรื่องอยากให้ช่วย”

เรื่องอยากให้ช่วยหรือ

ฉันอ้าปากค้าง ชายชราพูดต่อ

“ช่วยทำให้ข้าสนุกทีสิ”

“...เอ?”

“เร็วเข้าซี ชากระจะจึงต้องทำให้ข้าสนุกให้ได้!”

ชายชรากำมือสองข้างส่ายซ้ายขวา ทำท่าเหมือนเด็กดีเอาแต่ใจ
เขารู้กระทั่งชื่อของฉัน น่ากลัวชวนขนลุกไม่น้อย

“ทะ...ทำไมฉันต้องทำ...”

ฉันนึกหน้าเหยเก ทันใดนั้นชายชรายิ้มร่าแล้วพูดขึ้น

“อ้าว ก็ข้าเป็นพระเจ้านี่”

“...”

“...”

...บ๊อบอะมัด

ฉันหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมาอีกรอบ คงต้องแจ้งตำรวจจริงๆ ไม่ว่าจะมองอย่างไร ชายชราคนนี้ก็ดูเป็นบุคคลอันตรายมากกว่าคนที่เก็บของหล่นข้างทางกลับบ้านอย่างฉันแน่นอน ใช่แล้ว ฉันแค่รับฝากซีดีไว้ชั่วคราวเพื่อไม่ให้พวกคนเลวเอาไปขายโก่งราคาต่างหาก เป็นแบบนี้ต่างหากล่ะ

“ถ้าไม่ทำให้ข้าสนุกล่ะก็ เวิร์ดจะไม่สิ้นสุดเอานา”

ชายชราขำขันมาที่แขนของฉัน

“ถ้าเวิร์ดไม่จบก็กลับไม่ออกนา เจ้านั่นนะ”

พูดเรื่องอะไรของเขา ฉันไม่ใส่ใจ กดโทรศัพท์มือถือเตรียมโทร.ออก

“จะรอจนกว่าเจ้าจะทำให้ข้าสนุกล่ะกัน”

ชายชราบอกเช่นนั้นแล้วหดตัวเล็กในพริบตา กลายร่างเป็นบางอย่างหน้าตาเหมือนมากะทามะ³ ก่อนที่ฉันจะกดเบอร์โทรศัพท์หาตำรวจเพียงเสี้ยววินาที

ฉันตะลึงงัน สมาร์ทโฟนหล่นจากมือซ้าย มากะทามะพุ่งพรวดหายวับเข้าไปในฝ่ามือนั้น แขนซ้ายคันยุบยิบ แต่จับปล้นก็หยุดนิ่งราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

³ เครื่องประดับหรือเครื่องรางอย่างหนึ่งของญี่ปุ่น หน้าตาคล้ายลูกบิด ทำจากหยก รูปร่างเหมือนหยดน้ำทรงโค้งหรือส่วนหนึ่งของสัญลักษณ์หยินหยาง

“...ไม่จริงใช่ไหม?”

เมื่อเห็นสิ่งที่ชวนให้รู้สึกแปลกพิลึกไหลลงสู่กลางหลัง เกิดอะไรขึ้น
กันแน่

ฉันหันมองรอบห้องด้วยความตื่นตกใจ

ในห้องขนาดสตูดิโอที่มีฉันอยู่คนเดียว ผ้าม่านและเฟอร์นิเจอร์
ทุกชิ้นต่างอยู่ในสภาพเดิมเหมือนก่อนเข้านอนเมื่อคืน นกกระจอก
ร้องจิบ ๆ อยู่ด้านนอก เชกเช่นยามเช้าของทุกวัน

หากไม่นับเหตุการณ์ที่แขนซ้ายของฉันคล้ายจะมีพระเจ้าสถิตอยู่
นะนะ

ดูเหมือนพระเจ้าจะหายไปแล้วก็จริง แต่สิ่งที่เลวร้ายกว่าคือ
หลังจากนั้น

แม้ใช้ทั้งสบู่อาบน้ำและคลีนซิ่งออยล์ แต่ตัวอักษร ‘อยู่เวร
พระเจ้า’ ไม่จางลงแม้แต่น้อย ฉันตั้งใจจะใส่เสื้อเบลลาส์แขนสามส่วน
ที่เพิ่งซื้อมาเมื่อสัปดาห์ที่แล้วแท้ ๆ กลับต้องเลือกเสื้อแขนยาวรัดรูป
เพื่อปกปิดตัวอักษรบนแขนไว้

สิ่งที่ทำให้ตกใจยิ่งกว่าคือตอนที่ฉันกำลังจะแต่งหน้าเพื่อปรับ
อารมณ์เรียกสติ จู่ ๆ มือซ้ายก็ขยับไปเปิดลิ้นชักตรงอ่างล้างหน้าเอง
มันแกะกล่องลิปสติกตัวอย่างที่รับมาจากร้านขายยาแล้วหยิบขึ้นมา
ทาปากไม่ยั้ง ทำให้ฉันตกใจอย่างมาก ลิปสติกสีชมพูเข้มมันวาว
น่ารักดีก็จริง แต่ฉันคิดว่าสีฉูดฉาดเกินตัวไปหน่อย

ฉันลองใช้มือขวาพยายามปิดลิปสติกให้หล่น แต่มือซ้าย
ก็ปิดป้องไว้ได้อย่างแข็งแรงงทุกกระบวนท่า คงเป็นการบอกว่าไม่มีใคร
แข็งขึ้นต่อพระเจ้าได้สินะ

ฉันจำใจออกจากบ้านโดยยังทาลิปสติกสีเข้มไว้ วันนี้อากาศ
อบอ้าวพิกล เรียกว่าร้อนเลยก็ว่าได้ ยิ่งใส่เสื้อแขนยาวผ้าหนาแบบนี้
เพียงวิ่งเหยาะๆ แสบเดียวก็เหงื่อซึม

โอ๊ย ไม่ไหวแล้ว แบบนี้ใส่เสื้อแขนสั้นไม่ได้จนกว่าตัวอักษร
จะหายไปนะสิ แถมมือซ้ายยังขยับเขยื้อนเองตามอำเภอใจด้วย ฉันอยู่
ไม่เป็นสุข วิตกจริตว่าพระเจ้าจะเล่นอะไรแฉลงๆ อีก

ฉันใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดรอบคอขณะเดินมาจนถึงป้ายรถเมล์ สมาชิก
ขาประจำยืนอยู่พร้อมหน้า รถเมล์แล่นมาจอดทันที

ในรถแน่นขนัดพอสมควร เกือบทุกที่นั่งมีคนจับจองแล้ว คุณลุง
สวมสูทสีเข้มที่ยืนอยู่ตรงป้ายรถเมล์ด้วยกันเมื่อครูนั่งลงบนที่นั่งสำรอง
พิเศษซึ่งว่างอยู่เพียงที่เดียว หญิงตั้งครรภ์ขึ้นรถตรงป้ายถัดมา คุณลุง
แกลังทำเป็นหลับอย่างไม่สะทกสะท้าน เป็นภาพที่ฉันเห็นทุกครั้ง
จนชินตา

จับพลันมือซ้ายก็พุ่งพรวดไปหาคุณลุงคนนั้น

ฉันหน้าตื่น แต่ไม่รู้จะหยุดอย่างไร มือซ้ายคว้าแขนคุณลุงไว้
แน่นแล้วดึงให้ลุกจากที่นั่งอย่างแรง

“ทะ...ทำอะไรเนีย!”

คุณลุงจ้องมาด้วยแววตาอาฆาต ฉันลนลาน รีบกระซิบบอกต่าง

“ฉันเปล่านะคะ ฝะ...ฝีมือพระเจ้า...”

“พระเจ้าเนี่ยนะ”

“ไม่ใช่แบบนั้นคะ คือ...”

มือซ้ายของฉันซึ่งกำลังป่วนได้ที่ทำท่าผายมือสื่อความหมายว่า
“เชิญ”ไปทางหญิงตั้งครรภ์

“ขอบคุณมากนะคะ โลงอกไปที่ พอดีรู้สึกไม่ค่อยสบายตัว

ตั้งแต่เช้า”

เมื่อเธอบอกเช่นนั้น คุณลุงก็หุบปากเงียบ เบือนหน้าหนี แล้วคว้าห่วงราวพวงวางไว้

ฉันอับอายจนแทบทนไม่ได้ ก็หันหน้าหลบตาคนตลอดทางจนถึงสถานีรถไฟ คิดกระทั่งว่าจะหนีลงกลางทางก่อนดีไหม ทำอะไรบ้าบิ่นขนาดนี้ ช่างเป็นพระเจ้าที่พิเรนทร์เหลือเกิน ถ้าฉันถูกคุณลุงคนนั้นชกเข้าให้จะทำอย่างไร

แต่ก็นะ ฉันเองก็รู้สึกไม่สบายใจมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้วว่าทำไมไม่มีใครลุกให้หญิงตั้งครรถิ้งเลย หลายครั้งก็เคยจินตนาการว่าอยากลากลุงคนนั้นลงจากที่นั่งอยู่เหมือนกัน

หลังจากนั้นฉันคงไม่กล้าสู้หน้าคุณลุงอีกต่อไป นับจากพรุ่งนี้ ฉันมาขึ้นรถเมล์ให้เร็วกว่าเดิมคันหนึ่งดีกว่า ขณะที่กำลังคิดเช่นนั้น รถก็แล่นมาถึงป้ายที่คุณลุงลงเป็นประจำ ซึ่งอยู่ก่อนถึงสถานีรถไฟสองป้าย ตอนที่คุณลุงลงจากรถ เขาพึมพำเบา ๆ ช่างหูฉันด้วยน้ำเสียงเคอะเขิน

“เมื่อก็ขอโทษที ไม่ทันสังเกตนะ ...ขอบใจนะ”

ฉันทำตาโตมองคุณลุง เขารีบสาวเท้าลงจากรถขณะที่หูแดงก่ำ และสีหน้ายังคงเลื่อนลอยด้วยความหดหู่

ชุดสูทยับเยินนั้นดูท่าจะใส่มาหลายปีแล้ว ฉันคิดเองเออเองว่าเขาแก้งหับ ความจริงเขาอาจกำลังเหนื่อยและไม่ทันสังเกตเห็นหญิงตั้งครรถิ้งจริง ๆ ก็ได้

การที่คุณลุงพูดคำนั้นกับฉันดูจะเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความกล้ามากกว่าลุกให้ใครสักคนนั่งเสียอีก

จากหน้าต่างรถเมล์ ฉันเห็นคุณลุงทำหน้าหมอง เดินคอบตก

ไว้เร็วแรง ฟุ่่งนี้มาขึ้นรถเมล์เวลาเดิมแล้วกัน ฉันตัดสินใจเช่นนั้น

เออละ ปัญหาสำคัญคือ จะทำให้พระเจ้าสนุกได้อย่างไร

ฉันครุ่นคิดอย่างกลัดกลุ้มพลางล้างมือตรงอ่างล้างหน้าขณะอยู่คนเดียวในห้องน้ำของบริษัทอยากคิดว่าเป็นแค่ความฝันอยู่หรอก แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว คงต้องยอมรับว่าเป็นความจริง

...หรือจะมีแค่ฉันคนเดียวที่มองเห็น เป็นของพรรคนั้นหรือเปล่านะ

ฉันถกแขนเสื้อขึ้นเล็กน้อยแล้วจ้องมองมัน ยุยจ้งเดินเข้ามาพอดี พอสบตากับฉัน เธอก็ยิ้มให้น้อยๆ ยุยจ้งที่แสนใจดีและน่ารัก

“เอ่ ซากุระจ้ง ซ้อมือเลอะอะไรหรือเปล่า”

คนอื่นก็เห็นจริง ๆ ด้วย ฉันรีบดึงแขนเสื้อลงปิดตัวอักษรไว้

“อ๊ะ อ้อ คงเลอะตอนเปลี่ยนตลับผงหมึกนะ”

“อ้อ เมื่อก็ถ่ายเอกสารมาตั้งเยอะด้วยเนอะ”

ยุยจ้งบอกเช่นนั้นแล้วยิ้มฟัน ๆ

ผู้จัดการโคมุระสั่งให้ถ่ายเอกสารกองพะเนินแล้วเย็บเป็นชุด ๆ

ฉันกับยุยจ้งเลยงานยุ่งพัลวันจนถึงเมื่อครู่ เขาให้ต้นฉบับมาตอนเก้าโมง สิบห้า นาที แล้วบอกให้เร่งมือเพราะต้องการใช้ในการประชุมรอบ สิบโมง บริษัทนี้เห็นพวกเราเป็นหุ่นยนต์ชัด ๆ

“เสื้อผ้าเปื้อนหรือเปล่า โอเคมัย”

“อ้อ ไม่เปื้อนหรอก”

“ดีแล้วละ” ยุยจ้งว่า แล้วค่อย ๆ เฟ่งมองใบหน้าของฉัน

“ซากุระจ้ง สลิปสติกดูดีมากเลย เข้ากับหน้าสุด ๆ”

“...เอ่ จริงหรือ เคนเกินไปหรือเปล่า”

“ไม่ซะหน่อย เหมือนทำให้หน้าดูสดใสขึ้น น่ารักดี”

ยูยจ้งฝ่ากรอยยิ้มมั่งตงามราวกับนางฟ้าเอาไว้แล้วเดินเข้าห้องสุขาไป
ฉันยื่นหน้าเข้าไปใกล้กระจกแล้วอมยิ้มโดยไม่รู้ตัว
...เป็นแบบนี้จริงหรือเปล่านะ น่าจะใช่แหละ
เข้ากับเรามากกว่าที่คิดไว้ ความจริงฉันก็รู้สึกแบบนี้อยู่แล้ว

ขณะที่กำลังตัดเล็บเท้าหลังแช่น้ำร้อนเสร็จ แขนซ้ายก็เริ่มคันยุบยิบ
ฉันสะดุ้ง ทันใดนั่นมากะทามะก็พุ่งออกมาจากฝ้ามือ กลายร่างเป็น
พระเจ้าในฉับพลัน

“ซากระจะจางงง”

พระเจ้าเรียกชื่อฉันอย่างกับคนสนิท แล้วเอียงคอ ฉันตกใจ
เพราะไม่ทันตั้งตัว แต่สิ่งที่รุนแรงกว่าคือความรู้สึกว่า ในที่สุดก็โผล่หัว
มาจนได้ ฉันเลยโวยใส่พระเจ้าทันที

“เดี๋ยวละ เล่นพิเรนทร์เกินไปแล้วนะ เอาแต่ทำอะไรตามใจ
อยู่ได้!”

พระเจ้ายิ้มแยะๆ เหมือนจงใจล้อเลียน แล้วพูดหน้าตาเฉย

“อ้าว ก็ข้าเป็นพระเจ้านี่”

...หมดคำจะพูด

คงต้องยอมรับเท่านั้น ถ้าไม่รีบทำให้พระเจ้าพอใจ ตัวอักษร
บนแขนจะไม่หายไป แกรมยังถูกปั่นประสาทจากพฤติกรรมบ้าบิ่นอีก
แบบนี้มีหวังไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขแน่

“จ้ะอย่างน้อยก็ช่วยเลิกเข้า ๆ ออก ๆ มือฉันซะที่ได้มัยเจ้าคะ
มันน่าชวนลูกนะ”

พระเจ้าปล่อยข้อเรียกร้องของฉันให้ผ่านไปเหมือนสายลม
เอาสองมือทาบแก้มแล้วหลับตา ทำท่าเหมือนหญิงสาวบริสุทธิ์ที่กำลัง

ตกอยู่ในห้วงความรัก

“ข้าขอบุญจ้ง”

ฉันเองก็ชอบ ตอนเข้ามาทำงานที่นี่ คนที่ชวนฉันคุยเป็นคนแรกคือยุยจ้ง คนรุ่นเดียวกันที่เข้ามาทำงานส่วนราชการในแผนกเดียวกันก็มีแค่ยุยจ้ง เธอติดกับฉันมาตลอดตั้งแต่ตอนนั้น

เมื่อปีที่แล้ว พอได้ยินว่าเธอจะแต่งงาน ฉันตกใจน่าดู แต่เธอก็รีบชี้แจงว่าไม่ถึงกับลาออกจากงาน ฉันจึงโล่งอกจากใจจริง ฉันยอมทนเดินทางไปยังที่ทำงานแสนน่าเบื่อทุกวันได้เพราะมียุยจ้งอยู่นั่นเอง

“...ฉันมีแค่ยุยจ้งคนเดียวที่พอจะเรียกว่าเพื่อนได้”

ฉันพูดเช่นนั้นพลางตัดเล็บนิ้วสุดท้าย เศษเล็บรูปจันทร์เสี้ยวกระจัดกระจายเกลื่อนบนกระดาษหนังสือพิมพ์ที่กางอยู่ตรงพื้น ถึงจะเรียกว่ากระดาษหนังสือพิมพ์ แต่ความจริงเป็นหนังสือพิมพ์กึ่งนิตยสารท้องถิ่นแจกฟรีที่ถูกใส่เข้ามาในกล่องรับไปรษณีย์โดยไม่ได้รับขอล ฉันเตะเศษเล็บลงถึงขยะ พับกระดาษหนังสือพิมพ์อย่างลวกๆ แล้ววางไว้ข้างๆ

“นี่ มีอะไรสนุกๆ ให้ทำบ้างมั๊ย”

พระเจ้าว่าเช่นนั้นแล้วทิ้งตัวพิงหัวเตียงดังตุบ เกิดอากาศแผ่วเบาพุ่งมาที่ฉันซึ่งนั่งอยู่ตรงพื้นใกล้ๆ

“อืม...” ฉันเริ่มงำในลำคอ เรื่องพรรคนั้นใครก็อยากรู้กันทั้งนั้นละ

พระเจ้าหยิบสมาร์ตโฟนของฉันที่วางทิ้งไว้บนหัวเตียงขึ้นมา

อ๊ะ ฉันอุทาน แต่ไม่ทันได้ห้าม พระเจ้าก็นอนเกลือกกิ้งบนเตียงแล้วเริ่มจิ้มสมาร์ตโฟนเล่น เอาเถอะ ตามสบาย ขอให้สนุกไวๆ แล้วกัน พอลองคิดดูให้ดีแล้ว นอกจากสมาร์ตโฟน ฉันนึกถึงความบันเทิงรูปแบบอื่นไม่ออกเลย

พระเจ้าดูคุ่นเคยกับสมาร์ตโฟนมากกว่าที่คิด เขานอนคว่ำ

ยกศีรษะขึ้น กดเกมตัวต่อปริศนาอีก ๆ อยู่ประมาณสองนาที่ แต่ตา
ดูปรือ ๆ ทำทางเบือหน่ายอย่างยิ่ง

พระเจ้าหมดสนุกจากเกมอย่างง่ายดาย คราวนี้กินอนหงาย
มองเพดานแล้วเปิดเฟซบุ๊ก ฉันไม่ค่อยได้โพสต์อะไรนัก แค้ใช้ดูความ
เคลื่อนไหวของคนอื่นเท่านั้น วันหนึ่งรุ่นพี่ที่แผนกซึ่งไม่ได้สนิทสนมอะไร
เป็นพิเศษก็เห็นโปรไฟล์ของฉันเข้า พอเธอส่งคำขอเป็นเพื่อนมา
ก็จำต้องรับ ช่วงแรกฉันต้องคอยกดถูกใจให้แก่เรื่องราวมหาศาล
ที่เธอโพสต์ เห็น้อยสาหัสอยู่เหมือนกัน ตอนนี้อยู่ใช้วิธีอ้างว่าไม่ค่อยได้
เปิดแอป แกล้งทำเป็นไม่เห็น เดิมที “เพื่อน” ของฉันก็น้อยนิดอยู่แล้ว
แถมไม่มีเรื่องราวชีวิตที่จะเอาไปอวดคนอื่นได้ด้วย เลยไม่ค่อยเข้าใจนัก
ว่าเฟซบุ๊กมีไว้ทำอะไรกันแน่

พระเจ้าไถหน้าจอเลื่อนขึ้นเร็ว ๆ พอเห็นโพสต์ต่าง ๆ ที่แสนเจิดจรัส
ของเหล่า “เพื่อน” ก็เปล่งเสียงว่า

“อืม...”

คำเดียวสั้น ๆ ทำปากเบะเหมือนสระอิ

ต่อมา พระเจ้าเปิดทวิตเตอร์ บัญชีของฉันไม่มีแบบแผนหรือเน้น
เนื้อหาใดเป็นพิเศษ และไม่เปิดเผยให้คนรู้จักคนไหนทราบ ผู้ติดตาม
ก็มีแค่พวกบัญชีที่เป็นบ๊อตอัตโนมัติ ซึ่งทวิตเฉพาะข้อความคำคมที่ฉัน
ไม่เข้าใจนัก แต่ก็ไม่ได้บล็อกเพราะซีเกียจ ส่วนตัวเองติดตามเฉพาะ
คนที่เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับควิบิกกับบัญชีทางการของละครโทรทัศน์
เท่านั้น ส่วนแนวทางการทวิตของฉันคือสายเขียวชาญด้านการบ่น
ดูจะไม่มีอะไรให้พระเจ้าสนุกได้เลย

“โอ้ว น่ารัก”

พระเจ้าโพลงขึ้นมา ฉันเลยชะเง้อดู เป็นโพสต์ของแฟนคลับ

ที่ถ่ายรูปกับคู่ป้ายโฆษณาแกงกะหรี่ซึ่งทัชจินเป็นฟรีเซนต์เตอร์ อย่าบอก
นะว่าสนใจทัชจิน

ฉันหยิบอัลบั้มรวมเพลงฮิตของคิวกิกออกมาจากชั้นวาง แล้วใส่
ลงในเครื่องเล่นซีดี

พอเพลงเริ่ม พระเจ้าก็ลงจากเตียง เริ่มขยับโยกร่างกายอย่าง
คึกคัก ชอบคิวกิกหรือ

ฉันฮัมเพลงประกอบละครเรื่องหนึ่งที่ทัชจินเล่นเมื่อสองปีที่แล้ว
ซึ่งเป็นเพลงที่ฉันชอบที่สุด ทันใดนั้นพระเจ้าเริ่มร้องตามไปด้วย รู้จัก
เพลงนี้ด้วยแะ ไม่ใช่แค่รู้เฉยๆ แต่ยังออกท่าเต้นประกอบท่อนฮุค
ของเพลงได้อย่างสมบูรณ์แบบ

“♪ความรักต่างหากที่โคจรรอบโลกใบ... นี้! ♪”

เมื่อถึงคำว่า นี้! เราสองคนซุกก่าปั้นขึ้นพร้อมกัน

สะ...สนุกจัง...

หรือว่าเราจะทำให้พระเจ้าสนุกได้แล้ว เมื่อความหวังเลือนราง
เช่นนั้นเริ่มก่อตัว ฉันจึงนึกครีမ်พูดอะไรๆ ออกมา

“เฮ้อ ถ้าได้ทัชจินเป็นแฟนละก็น่า”

พระเจ้ากอดอก พยักหน้าอึ้งๆ

“ผู้ชายแบบนั้นคงหาไม่ได้อีกแล้วละ”

ฉันตั้งใจที่อีกฝ่ายเออออตาม จึงพูดต่อ

“จับฉลากซื้อตั๋วคอนเสิร์ตไม่เคยได้เลย”

พระเจ้าเห็นด้วยกับฉัน

“จริงด้วย ไม่รู้จะเป็นแฟนคลับไปทำไม”

“แฟนจริงก็ไม่มี ทัชจินก็ไม่ได้เจอ งานก็น่าเบื่อ ได้แต่เหี่ยวเฉา
ไปวันๆ แยกที่สุดเลย!”

ฉันเผลอตะโกนออกไป แล้วสะดุ้งหันไปมองพระเจ้า

พระเจ้าทำแก้มปองหน้าบูด

“ไม่เอาๆ ไม่เห็นสนุกสักนิด”

เอ่อ แย่ละสิ ไม่ได้การ แบบนี้ทำให้พระเจ้าสนุกไม่ได้แน่

“ไม่มีอะไรดี ๆ บ้างเลยเรื้อ”

พระเจ้าพูดเหมือนไม่พอใจแล้วเดินไปที่มุมห้อง เปิดลิ้นชักตู้
ชั้นบนสุดออก ชั้นสามใส่ชุดชั้นในไว้ ฉันจึงรีบขึ้นเสียงปราม

“เดี๋ยวเถอะ ทำอะไรตามใจ...”

“เอ นี่อะไร”

สิ่งที่พระเจ้าหยิบขึ้นมาคือกล่องคุกกี้ ฉันรับมาดู ฉันลืมนั่นไป
เสียสนิท จนนึกสงสัยในแวบแรกว่า “อะไรหว่า”

ฉันเปิดฝากล่องออก ในนั้นมีกล่องลูกบิดหลากสี เส้นเอ็น
ในลอนและชิ้นส่วนโลหะเล็กๆ สำหรับตักแต่ง นอกจากนี้ยังมีคีมหนีบ
กับคีมตัดด้วย

ประมาณครึ่งปีก่อน ฉันเห็นกำไลข้อมือลูกบิดของยูยจ้งน่ารักมาก
เลยลองซื้อชุดอุปกรณ์มาทำเลียนแบบ ลูกบิดบางชนิดมองเผินๆ เหมือน
ไข่มุกหรืออัญมณีแท้ ถ้าออกแบบให้ดีก็ใช้เป็นเครื่องประดับสำหรับ
ผู้ใหญ่ได้ ส่วนชิ้นที่ทำขึ้นมาตอนนั้น ฉันอายุเกินกว่าจะเอาให้ยูยจ้งดู
สุดท้ายเลยไม่ได้ใช้

“ว้าว...” พระเจ้าเปล่งเสียงประทับใจเหมือนเด็กน้อย ฉันจึงถาม
เบาๆ

“...ลองทำดูมั๊ย”

“อ้อ!”

พระเจ้านั่งคุกเข่าหน้าโต๊ะเตี้ยด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

ฉันใส่ลูกบิดไว้ในกล่องเก็บวัสดุที่ซื้อจากร้านร้อยเยน ด้านในแบ่งเป็นช่องเล็กๆ ไว้หลายช่อง ฉันแยกสีไว้ตามที่ชอบ จึงดูเป็นสัดส่วนสวยงาม แต่ได้เห็นลูกกลมๆ หลากสีสันก็ชวนให้เบิกบานใจ

ฉันร้อยกำไลข้อมือไปพร้อมพระเจ้า บางครั้งก็ร้องเพลงของคิวบิกที่ยังเปิดแผ่นเล่นไว้ กำไลชนิดนี้ทำง่ายที่สุด แต่ร้อยเส้นเอ็นใส่ก็เรียบริ้อย พอเลือกลูกบิดแล้วเสียบปลายเส้นเอ็นผ่านรูเข้าไปก็โผล่ออกมาอีกฝั่งอย่างลื่นไหลสบายอารมณ์ ฉันลองใช้สีน้ำเงินย่นพื้น ออกแบบไปตามใจเตี้ยที่พอนึกได้ และแล้วก็ออกมาเป็นผลงานอันสวยงามน่าชื่นชม ลูกบิดแก้วขนาดใหญ่และลูกบิดสีเทอร์คอยส์เล็กจิ๋วผสมผสานลงตัวเป็นที่สุด ช่องว่างระหว่างสีน้ำเงินเหล่านั้นยังสอดแทรกด้วยลูกบิดเหลี่ยมสีใส พอยกขึ้นต้องแสงไฟนีออนก็ส่องประกายระยิบระยับดูสดชื่น พาให้ตื่นเต้นกับฤดูร้อนที่กำลังจะมาเยือนในอีกไม่ช้า จริงสิ เราหลงรักกิจกรรมนี้มากกว่าที่คิดเสียอีก ฉันผูกปลายทั้งสองเข้าด้วยกัน สวมที่ข้อมือ แล้วตีมัดกับมัน

พระเจ้าใช้ลูกบิดพลาสติกหน้าตาเหมือนลูกกวาดสีเหลือง สีเขียว สีส้ม มาเรียงกันสุมๆ อย่างไร้กฎเกณฑ์ตายตัว กลายเป็นสีเหมือนเม็ดวิตามิน ดูน่ารักไปอีกแบบ เซนส์ดีเหมือนกันนี่นา พระเจ้า

พระเจ้าใช้เวลากับขั้นตอนสุดท้ายค่อนข้างนาน ฉันจึงยื่นมือไปคว้ามาช่วยทำ มัดเส้นเอ็นให้แน่นแล้วตัดส่วนที่ไม่จำเป็นทิ้ง เท่านั้นที่เรียบริ้อย ฉันสวมให้พระเจ้าที่ข้อมือซ้าย เขาชูสองมือขึ้นเหมือนไฮโย แล้วร้อง “เย้” เสียงดัง

พระเจ้าเริ่มสนุกแล้วสินะ โลงอกไปที่ ฉันหยิบปลายเส้นเอ็นที่ตัดออกไปทิ้งในถังขยะ ฉับพลันสายตาก็หยุดตรงกระดาษหนังสือพิมพ์ที่วางอยู่ข้างๆ

‘มาทำต่างหูจากลูกบิดเซโกสโลวาเกีย⁴ กันไหม’

พาดหัวบทความแล่นเข้ามาในทัศนวิสัย

‘มาร่วมกันทำต่างหูสุดพิเศษจากลูกบิดเซโกสโลวาเกียที่มีประวัติศาสตร์แสนยาวนานกันเถอะ มีเครื่องตี๋มและของหวานฟรีด้วยนะ’

ข้อความประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเวิร์กช็อปที่จะจัดขึ้นในคาเฟ่หน้าสถานีรถไฟ ดูเหมือนจะมีอาจารย์นักประดิษฐ์ของแฮนด์เมดมาเป็นวิทยากรบรรยาย

ฉันนั่งลงกับพื้นแล้วอ่านบทความนั้นอย่างละเอียด พระเจ้าเดินมาอยู่ข้างหลังแล้วเอาคางเกยปาฉัน

“ดีจังเลยน้ำ อยากไปบ้างอ่า แต่ถ้าหากจะจ้งไม่สมัคร ข้าก็ไปไม่ได้อะนะ”

ใช้ว่าฉันจะไม่สนใจเว็บไซต์แบบนี้ ว่าตามตรง ฉันเองก็อยากลองทำเหมือนกัน ลูกบิดเซโกสโลวาเกียหรือ เพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก หน้าตาเป็นอย่างไรนะ แถมคาเฟ่สถานที่จัดงานก็น่ารัก ฉันได้แต่เดินผ่านเป็นประจำ อยากลองเข้าไปตั้งนานแล้ว

แต่สำหรับฉัน การเข้าร่วมกิจกรรมที่มีแต่คนไม่รู้จักรักเพียงลำพัง เป็นสิ่งที่ต้องอาศัยความกล้าอย่างมาก

วันจัดกิจกรรมคือวันเสาร์หน้า

“อ๊ะ แต่คนอาจจะจองกันเต็มแล้วมั้ง ตอนนี้อ่านก็ปิดแล้วคงโทรถามไม่ได้”

พอฉันพูดจบ พระเจ้าก็ลงไปนอนหงายท้องบนพื้น สะบัดแขนขา

⁴ ลูกบิดสำหรับทำเครื่องประดับที่มีต้นกำเนิดจากประเทศเซโกสโลวาเกีย ทำจากผลึกแก้ว มีหลากหลายรูปทรงและสีสันทัน ได้รับความนิยมมากในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 16-20

ไปมา

“ไม่อว ข้าอยากไป ข้าอยากไป ทำให้ข้าสนุกหน่อยซี”

“...แต่อะไรแบบนี้มันชวนประหม่าไปหน่อย”

พระเจ้าจ้องฉันทาขวางพลางซึ่งนี้วมาขณะยังนอนเกลือกกิ้ง

“ถ้าเวรไม่จบก็ลบไม่ออกนา เจ้านั่นนะ”

พูดเรื่องตัวอักษรบนแขนอีกแล้ว ฉันเริ่มหงุดหงิด จ้องเหม็งกลับไป เป็นพระเจ้าประสาอะไรถึงมาชมชู้คนอื่นแบบนี้

“ข้าจาบายย ไปทำลูกบิดเซโกสโลวาเกีย!”

พระเจ้าตะโกนโหวกเหวกพลางกิ้งขลุก ๆ อยู่บนพื้น ห้องของฉันอยู่ชั้นสอง ถ้าคนชั้นล่างร้องเรียนขึ้นมาคงเดือดร้อน

“ระ...รู้แล้วว่า เดียวลองโทร.ไปถามตอกร้านเปิดฝรั่งนี้เข้าก็ได้”

พระเจ้าหยุดก๊ก หัวเราะแหะ ๆ จากนั้นกลายเป็นมาเกาะทามะในฉับพลันแล้วพุ่งพรวดเข้าไปในฝ่ามือของฉัน

รู้ตัวอีกที กำไลสีวิตามินที่พระเจ้าสวมอยู่เมื่อครู่ก็มาอยู่เคียงข้างกำไลสีน้ำเงินที่ข้อมือซ้ายของฉัน

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันโทร.ไปที่คาเฟ่ “เหลือที่สุดท้ายพอดีเลยคะ แล้วพบกันนะคะ” น้ำเสียงสดใสตอบกลับมาเช่นนั้น ความรู้สึกผสมปนเปกันไปหมด ทั้งโล่งใจเพราะยังเหลือที่ว่าง และกระวนกระวายว่าหากเป็นแบบนี้ก็มีแต่ต้องไปเท่านั้น ความรู้สึกข้างสลับซับซ้อนยากจะอธิบาย

แม้ล่วงเลยถึงวันเสาร์ พระเจ้าก็ไม่ปรากฏตัว แต่ตัวอักษรอยู่เวรพระเจ้ายังคงไม่หายไป ติดแน่นเข้มชัดเช่นเดิม หากฉันเข้าร่วมเวิร์กช็อปแล้วทำให้พระเจ้าสนุกได้ ภารกิจนี้อาจจะยุติลงเสียที

ฉันมาถึงคาเฟ่ด้วยความรู้สึกประหม่า พอเปิดประตูเข้าไป

พนักงานก็ส่งยิ้มให้ทันที ภายในร้านจัดโต๊ะเรียงชิดกันเพื่อให้มีพื้นที่กว้างขวาง

“รอดตรงนี้ก่อนนะคะ”

สงสัยจะมาถึงเร็วไป ยังไม่มีผู้เข้าร่วมเวิร์กช็อปคนอื่นเลย ฉะนั้นที่เก้าอี้ตัวในสุด หยิบสมาร์ทโฟนมาเล่นแก้ว่าง สักพักก็ได้ยินเสียงกริ่ง ประตูร้านเปิดออก

เมื่อหันไปมองก็สบตากับใบหน้าที่จำได้ว่าเคยพบเห็นมาก่อน

คุณ “ม้าขาว” ที่บอกว่าอยากได้ม้าในงานเลี้ยงนัดบอดนั่นเอง เธอยิ้มแยมั้ทันที ดูเหมือนจะจำฉันได้เช่นกัน

“ซาถูระจิง... ไซ่มั้ย”

“...อ้อ”

สุดท้าย จำชื่อฉันได้ด้วย จะว่าดีใจก็ใช่ แต่ฉันกลับจำชื่อเธอไม่ได้นี่สิ ความบังเอิญอันไม่คาดฝันและความกระอักกระอ่วนชวนให้ต้องบ่นยิ้มปลอมๆ ส่งกลับไปก่อน ทันใดนั้นเธอก้าวจับๆ เดินมาอย่างไม่ลังเล พูดพร้อมรอยยิ้มว่า “ขอนั่งข้างๆ ได้มั้ย”

“อ๊ะ อ้อ ค่ะ”

คุณม้าขาวดึงเก้าอี้ข้างๆ ฉันออก แล้วชวนคุยด้วยท่าที่ผ่อนคลาย เป็นธรรมชาติอย่างมาก บังเอิญจิงเลยเนอะ บ้านอยู่แถวนี้หรือ เธอถามประมาณนั้น

คุณม้าขาวบอกว่าอาศัยอยู่กับพ่อแม่ ห่างจากที่นี่ไปหนึ่งสถานี เธออายุมากกว่าฉันหนึ่งปี และรู้จักกับริเอะเมื่อปีที่แล้วจากชมรมเทนนิส ความใจฝ่อที่ต้องเข้าร่วมกิจกรรมคนเดียวหายวับเป็นปลิดทิ้ง “โชคดียิ่งที่ตัดสินใจมา” ฉันรู้สึกเช่นนั้นทันที โชคดีที่รวบรวมความกล้าสมัครเข้าร่วมกิจกรรมนี้

จากนั้นไม่นาน ผู้เข้าร่วมคนอื่นก็ทยอยกันเข้ามา ทั้งหมดหกคน มีเพียงคู่เดียวที่มาด้วยกัน นอกนั้นต่างคนต่างมา

เมื่อหญิงสาวซึ่งเป็นอาจารย์ผู้บรรยายมาถึง เวิร์กช็อปก็เริ่มขึ้น อย่างเรียบง่าย มีทั้งคนที่ชะมัทเหม็นทำงานไปเจียบๆ คนที่โน้มทั้งตัว เข้าไปใกล้อาจารย์พลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ และสองคนที่พูดคุยกันมากเป็นพิเศษ เห็นได้ชัดว่าทุกคนต่างมีแนวทางของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องประหม่าอะไรเลย

คุณม้าขาวคอยถามนั่นถามนี่อย่างกระตือรือร้น และได้ตอบแทบทุกคำพูดของอาจารย์ บางทีก็ “โห!” บางทีก็ “น่าสนใจจัง”

ฉันนั่งพักหน้าอยู่ข้างๆ ก่อนอื่นต้องเริ่มจากใช้คีมหักกลม บิดปลายเส้นลวดแล้วมัดปมไว้เพื่อเป็นตัวกั้นลูกบิด

ฉันขยับมือพลางเหม่อคิดไปเรื่อยเปื่อย คุณม้าขาวเนียปกติ คงกระตือรือร้นกับทุกเรื่องโดยไม่กลัวอะไรเสมอเลยละมั้ง คนประเภทนี้ทำอะไรก็ออกมาดีไปหมด วันนี้ก็คงทำต่างหูคู่งามเป็นผลงานชิ้นโบแดง ออกมาแน่นอน ถ้างานของฉันไม่ได้เรื่องจนเห็นความแตกต่างชัดเจนเกินไปล่ะ ไม่อยากนึกเลย

ฉันคิดพลางชำเลืองมองในมือของคุณม้าขาว แล้วก็ต้องชะงักไป...ฝีมือแย่มาก แย่อย่างพิงพินาศทีเดียว

เส้นลวดบิดเบี้ยวเป็นทรงประหลาดอย่างเห็นได้ชัด พิลึกจนชวนสงสัยแทนว่าทำอ้อทำโหนถึงได้ออกมาแบบนี้

“ว้าว ซากูระจังเก่งมากเลย! ทำยังไงเธอ?”

คุณม้าขาวทำตาโตมองเส้นลวดของฉัน

“อ๊ะ เอ่อ ลองตัดฝั่่งที่ยาวกว่าให้เป็นมุมจากคู่ก่อนน่าจะทำงานง่ายขึ้นนะ”

“หือ มุมฉากหรือ”

คุณม้าขาวหยิบลวดเส้นใหม่ออกมาแล้วบีบคีมปากกลมพลง
ขมวดคิ้ว

“แล้วไงต่อ ๆ”

“ทีนี้ก็เอามาพันกับฝั่งสั้น...”

“โอ๊ะ ทำได้แล้ว! ขอบคุณนะ”

คุณม้าขาวดีใจจนตาเป็นประกาย ฉันทองก็ดีใจมากเช่นกัน

หลังจากนั้นคุณม้าขาวจดจ่อมีสมาธิกับงานละเอียดอ่อนตรงหน้า
ม้วนเส้นลวดที่ร้อยลูกบิดเข้าไปแล้วบ้าง บีบขึ้นส่วนโลหะเล็กๆ ให้เป็น
ทรงบ้าง ใช้คีมตัดลวดบ้าง ดูเหมือนต้องใช้ความอดทนอย่างมาก
ทีเดียว หากให้พูดตรงๆ คือทักซะเป็นศูนย์ แต่กลับเต็มไปด้วยความ
ประทับใจและประหลาดใจในทุกขั้นตอนยิบย่อยที่ทำ ดูสนุกสนานกว่า
คนอื่น ๆ ที่มีมือดีเสียอีก

ต่างหูที่คุณม้าขาวทำนั้น ต่อให้อยากชมเป็นมารยาทก็ยากจะพูด
ได้ว่าเก่ง แต่เธอดูพอกพอใจมากถึงกับลุกจากที่นั่งเอาไปให้อาจารย์ดู
นาร์กจึง ฉันทองมองเธอจากด้านหลังแล้วคิดเช่นนั้น พลงารู้สึกอิจฉา
ไปพร้อมกัน

หลังเวิร์กช็อปเสร็จสิ้น มีเค้กชิฟฟอนและชามาลีร์ฟ

เราสองคนกินเค้กและจิบเครื่องดื่ม ของฉันเป็นชาฝรั่ง ส่วนคุณ
ม้าขาวดื่มกาแฟ เธอพูดขึ้นขณะหน้าแดงด้วยความตื่นเต้น

“ฮ้า สนุกจังเลย เพิ่งรู้นะเนี่ยว่าต้องใช้คีมเวลาทำเครื่องประดับ
พวกนี้ด้วย เจ้าชิ้นกลมๆ เล็กๆ เหมือนแหวนที่มักติดอยู่กับเครื่องประดับ
เรียกว่าห่วงคล้องสินะ จำได้ชะที่ ดีใจจัง”

คุณม้าขาวเพิ่งเคยทำเครื่องประดับเป็นครั้งแรกนี้เอง ฉันทองถาม

กึ่งเกรงใจ

“ทำไมถึงมาเข้าร่วมเวิร์กช็อปนี้แหละ”

“พอดีดูนิตยสารท่องเที่ยวของเมืองแล้วเห็นคำว่า ‘ลูกบิดเซโก-
สโลวาเกียที่มีประวัติศาสตร์แสนยาวนาน’ ก็เลยสนใจขึ้นมาอะ อารมณ์
ประมาณว่า อะไรเนีย ฟังดูน่าสนุกจัง!”

แค่นั้นเองหรือ ไม่ใช่ว่าชอบของแฮนด์เมดหรืออะไรทำนองนั้น
ด้วย

ตอนเริ่มเวิร์กช็อป อาจารย์อธิบายให้ฟังว่าลูกบิดเซโกสโลวาเกีย
มีรากเหง้ามาจากเครื่องแก้วมูราโน⁵ ซึ่งถือกำเนิดในช่วงศตวรรษที่
สิบสาม ฉันจำได้ว่าคุณม้าขาวตั้งอกตั้งใจฟังมาก

“แล้วซาคุระจังล่ะ”

“ฉันก็...พอดีนึกถึงตอนประดิษฐ์กำไลข้อมือลูกบิดเมื่อนานมาแล้ว
เลยอยากลองทำอะไรแบบนี้ดูอีกรอบนะ”

“นี่เอง ทำเก่งเสียด้วยสิ”

ฉันรู้สึกจุกจิกเล็กน้อย

“ฉันไม่เก่งเลย คนอื่นเก่งกว่าตั้งเยอะแยะ”

“เอ๋?” คุณม้าขาวขมวดคิ้วพลางตักเค้กชิฟฟอนเข้าปาก

“ไม่เห็นต้องแข่งกับใครเลยนี่นา”

ฉันมองคุณม้าขาวด้วยความอึ้ง

จริงสิ เธอคงพูดถูก ทำไมฉันต้องตั้งหน้าตั้งตาแข่งกับคนอื่น
ในแบบนี้ด้วย ไมสิ ไม่ได้ตั้งใจจะแข่งกับใครอยู่แล้ว เพียงแต่ฉันชอบ

⁵งานศิลปะแก้วที่คิดค้นโดยช่างแก้วชาวอิตาลีจากเกาะมูราโน ใกล้กับเมืองเวนิสในประเทศอิตาลี
เรียกอีกอย่างว่าเครื่องแก้วเวนิส

จัดลำดับให้ตัวเอง ชอบประเมินระดับความสามารถจนติดเป็นนิสัยไป
เรียบร้อย

“ขอลองใส่ดูหน่อยนะ”

เมื่อกินเค้กหมดเกลี้ยงแล้ว คุณม้าขาวล้วงเข้าไปในกระเป๋าถือ
หยิบกระจกพกพาสี่เหลี่ยมออกมาจากกระเป๋าเครื่องสำอาง

“โทษที่ ช่วยถือให้แป็บนึงได้มั๊ย”

ฉันถือกระจกที่คุณม้าขาวยื่นให้ส่งไปทางเธอแล้วชะงักไป
เพราะหลังกระจกมีสติ๊กเกอร์ของวงควิวิกติดอยู่

“เอ่อ นี่มัน...”

ฉันรอจังหวะให้คุณม้าขาวใส่ต่างหูเสร็จแล้วชี้ให้คุณ เธอตอบ
กลับมาด้วยน้ำเสียงแจ่มใส

“อ๊ะ นี่หรอ สติ๊กเกอร์วงควิวิกนะ”

“ของเพลงพิเศษในแผ่นลิมิติดิติดิชั่นปกแรกใช้มั๊ย”

“เอ่ ซากุระจังเป็นคุณลูกเต่าเหมือนกันหรอ”

แฟนคลับของวงควิวิกจะมีชื่อเรียกว่า “คุณลูกเต่า” เพราะเป็น
ทรงลูกบาทก์ซึ่งมีความหมายเดียวกับควิวิก เป็นคำศัพท์ในวงการที่ใช้
กันเฉพาะหมู่แฟนคลับ

“อ้อ ก็นิดหน่อย”

“เอ่ ใครเป็นไอชิหรอ”

“ทซจิน...ละมั้ง”

“อ้อ ทซจินน่ารักเนอะ ใส่ชื่อบริสุทธิ์อย่างกับเทพบุตรเลย
ส่วนไอชิของฉันคือจิโรนะ”

จิโรลักษณะต่างจากทซจินเล็กน้อย หน้าตาหล่อเท่ออกไปทาง
นายแบบ ฟุคิชิมาะ จิโร่ ที่แฟนคลับเรียกกันติดปากว่าจิโร

“เฮ้อ ไม่อยากเชื่อเลยว่าโลกนี้จะมีชายหนุ่มรูปงามขนาดนั้นอยู่
อย่างกับมีบางอย่างดลบันดาลให้ได้พบ”

ฉันทิมเจ็อน

“นั่นสิน่า แต่จะบอกว่าได้พบก็ยังไม่อยู่ ฉันทิมไม่เคยจับฉลากซื้อตัว
คอนเสิร์ตได้สักที ยิ่งไงก็ไม่มีวันได้มาเป็นแฟนอยู่แล้วด้วย”

“แน่อยู่แล้วละ ซูเปอร์สตาร์นี่นา สำหรับพวกเรา คนเหล่านั้น
ก็เหมือนดวงจันทร์หรือดาวศุกร์นั่นแหละ”

คุณม้าขาวยิ้มพลางจิบกาแฟ

“แต่ว่านะ เวลาจ้องดวงจันทร์นานๆ เคยรู้สึกบ้างมั๊ยว่าเหมือน
ได้คุยกันสองต่อสองเลย ถ้าได้เฝ้ามองสิ่งที่ชอบแล้วมีความสุข ได้รู้สึก
ว่า ชอบจังเลยน้ำ ดีจังเลยน้ำ แค่นั้นก็พอแล้ว ความรู้สึกก็สื่อถึงกันได้
จริงมั๊ย เพราะฉันทิมขอแค่มี ‘จิโระของฉันทิม’ อยู่ก็พอ ทั้งจิโระ ทั้งทัชจิน
ก็มีจำนวนเท่าแฟนคลับนั่นแหละ”

ต่างหูของคุณม้าขาวแกว่งไกวต้องกับแสงแดดยามบ่ายที่ส่องผ่าน
หน้าต่างเข้ามา ลูกบิดเซโกลโลวาเกียสุดคลาสสิกส่องแสงเป็นประกาย
งดงามด้วยสีสังเริดจรัส

ทัชจินมีจำนวนเท่าแฟนคลับ แปลว่ามีทัชจินของฉันทิมด้วยหรือ

คุณม้าขาวดูนาฬิกาข้อมือ

“โอ๊ะ ปานนี้แล้วหรือนะ เตียวฉันทิมต้องไปเรียนสนทนาภาษา
อังกฤษนะ”

ทำอย่างไรดี ฉันทิมอยากคุยกับคุณม้าขาวมากกว่านี้

อย่างน้อย...อย่างน้อยต้องถามชื่อเอาไว้

“คุณคิดจะเกาะ เจอบปปลิวงานอีเว้นต์ที่พูดถึงเมื่อไหร่แล้วละ”

อาจารย์ส่งเสียงมาไกลๆ

“อ๊ะ ค่า ไว้เจอกันนะซากระจิง”

คุณม้าขาวลุกจากที่นั่ง โบกมือให้ฉันเบาๆ

...ที่คุณคิดจะภาวะหรือ ฉันจับซาฝรั่งยื่นขีดพลาถมองตาม
ผมสั้นสดีเสที่กำล้งผ่านประตูออกไปสู่ด้ำนนอก

คินนัันจันทรืเต็มดวง จันแหวงหน้ามอญคุณดวงจันทรืกลมดิก
จากระเบียงอพาร์ตเมนต์

พอจ้องไปนานๆ ก็เริ่มรู้สึกเหมือนดวงจันทรืมองลงมาที่ฉันเหมือน
กัน

ไม่ใช่แค่ฉันคนเดียว มนุษย์ทุกคนบนโลกคงสัมผัสสิ่งนี้ได้ไม่ต่าง
กัน ฉันประหลาดใจขึ้นมาอีกครั้ง ทั้งที่มีดวงจันทรืแค่ดวงเดียวแท้ๆ

สิ่งที่รู้สึกว่ชอบจ้งเลย ดีจ้งเลย สิ่งที่แค้ได้เฝ้ามอญก็มีควมสุข

ฉันชอบอะไรกันนะ

ขณะครุ่นคิดเรื่องนั้น แขนซ้ายก็เริ่มคันยุบยิบ พระเจ้าโผล่พรวด
ออกมากะทันหันอีกแล้ว

“ข้าชอบสาวน้อยคนนั้น”

พระเจ้าพูดอย่างมีความสุข สาวน้อยที่ว่าหมายถึงคุณคิดจะภาวะ

“อ้อ เป็นคนน่ารักดีนะ”

ฉันตอบเช่นนั้น พระเจ้าเอ้อมมือไปจับรั้วกันระเบียงแล้วพูดว่
“ชอบลูกบิดเทโกลสโลวเวียด้วย” พลาถทำท่าเหมือนวิดพื้นออกกำล้งกาย
กับราวจับ

“ชอบคาเฟ่นั้นด้วย ร้านก็ตกแต่งสวยงาม เด็กก็อร่อย อยากไป
อีกจ้ง”

ฉันยืนเคียงข้างพระเจ้า มองออกไปนอกกระเบียง สายลมราตรี

ของฤดูใบไม้ผลิชวนให้รู้สึกดี เสียงโยกไหวของเหล่าแมงไม้ฟังดูอ่อนโยน แสงกะพริบของดวงดาวช่างงดงาม มองไปที่ทางเท้าเห็นแมวจรสีขาวดำตัวหนึ่งกำลังเดินอยู่ น่ารักดี

ทุกอย่างไม่มีสิ่งใดเป็นของฉันเลย แต่คล้ายว่าพวกมันซึมลึกเข้ามาในตัวตน เพียงเฝ้ามองทิวทัศน์แสนธรรมดา ซึ่งรายล้อมรอบกาย เสมอมาก็ทำให้มีความสุขได้เหมือนกัน

พระเจ้ายิ้มแย้ม ดูท่าจะอารมณ์ดี ฉันเอ่ยถาม

“สนุกหรือยังคะ พระเจ้า”

“ก็พอได้นะ”

พระเจ้าเอียงคอหงึก ก็พอได้อย่างนั้นหรือ คงต้องพยายามอีกนิดสินะ ดูเหมือนแวรจะไม่จบลงง่าย ๆ ขนาดนั้น

แต่ฉันรู้สึกว่าจะจับจุดได้แล้ว อีกเพียงก้าวเดียวก็น่าจะทำให้พระเจ้าสนุกได้

บ่ายสามโมงครึ่งของวันจันทร์ ฉันนั่งพิมพ์งานในโปรแกรมเอกเซลอยู่ที่โต๊ะตัวเองพลางกินโดนัทช็อกโกแลตไปด้วย

เนื้อแป้งผสมช็อกโกแลต ราดด้วยซอสช็อกโกแลตอีกชั้นของหวานแคลอรีสูงชนิดนี้ยังตอกย้ำความน่าสะพรึงกลัวด้วยการโรยอัลมอนด์สไลซ์เป็นที่อปปิ้ง ฉันอ้าปากกับศัตรูตัวร้ายของการไดเอตซึ่งปกติได้เพียงแต่ชายตามอง

เมื่อครู่ฉันแวะร้านสะดวกซื้อหลังออกไปทำธุระให้บริษัทเพื่อซื้อลูกอมรสมินต์สำหรับแก้แ้ว จากนั้นล้างสิ่งสกปรกที่หลุดขึ้นในจับพลันก็ให้ผลแม่นยำ มือซ้ายเอื้อมไปหยิบโดนัทเอง ไม่มีทางแข็งขึ้นได้อยู่แล้ว พอมือซ้ายวางโดนัทลงบนเคาน์เตอร์ชำระเงินปั๊บ ก็หยิบบัตรเติมเงินมา

สแกนจ่ายด้วยความซ้ำของ และเมื่อก็มันก็แกะถุงออกอย่างคล่องแคล่ว และหยิบโด้นัทมาจ่อที่ปากของฉัน

ทำอะไรไม่ได้แล้ว ให้ตายสิ แบบนี้ใครจะอดใจไหว

ผู้จัดการโคมูระเดินมา “ท่าทางน่าอร่อยดีนะ” เขาพูดด้วยหน้าตาจริงจัง น้ำเสียงไม่เป็นมิตรเหมือนเคย คงกำลังประชดว่าการกินของว่างในเวลาดังนี้เป็นเรื่องไร้สามัญสำนึกแน่นอน

“ขอภัยด้วยค่ะ” ฉันกล่าวขอโทษพลางเคี้ยวโด้นัทเต็มปากสิ่งที่พูดกับสิ่งที่ทำไม่เหมือนกันสักนิด

“การเติมน้ำตาลให้ร่างกายก็สำคัญ กินให้เรียบร้อยก่อนก็ได้ แล้วช่วยเอาไปส่งฝ่ายบัญชีหน่อย”

ผู้จัดการโคมูระพูดอย่างเรียบเฉยแล้ววางเอกสารลงบนโต๊ะของฉัน “ค่ะ” ฉันตอบแล้วกินโด้นัทให้หมด พิมพ์งานต่ออีกหน่อยจนถึงจุดที่เว้นช่วงพักได้

ดูเหมือนสิ่งที่ผู้จัดการโคมูระพูดจะเป็นจริงเกินคาด คงเพราะฉันเติมน้ำตาลใส่ร่างกายเลยรู้สึกสมองปลอดโปร่งขึ้น งานเอกสารก็จบหน้าราบรื่นกว่าที่คิด บางทีอาจมีประสิทธิภาพกว่าลูกอมรสมินต์ก็ได้

ที่ผ่านมามีฉันอดทนไม่กินของหวานเพราะกลัวอ้วนหรือไม่ก็เป็นสิ่วแต่นานๆทีขอสักครั้งคงไม่เป็นไร

ฉันคล้ายจะมีเรี่ยวแรงขึ้น แถมยังรู้สึกอึดเริมใจเพราะได้กินของอร่อยด้วย ตอนแรกคิดว่าเขาจะบ่นนั่นบ่นนี่ แต่ก็ไม่ใช่

ฉันกดเซฟไฟล์เอกสารที่ทำเสร็จ แล้วถือเอกสารลุกจากที่นั่ง

ฉันมุ่งหน้าจากชั้นห้าที่อยู่ประจำไปยังแผนกบัญชีที่อยู่ชั้นสองและบังเอิญเจออยู่จ้งในลิฟต์

“ฮ๊ะ ยูยจ้ง”

ฉันส่งเสียงทักเบา ๆ ยูยัจฉิม็ตอบแข็ง ๆ อย่างผิดปกติเล็กน้อย พอมองซ้ายมองขวาให้ดีว่าไม่มีใครเข้ามาในลิฟต์แล้ว ยูยัจฉิม็บอกเรื่อง น่าตกใจด้วยจังหวะพูดเร็วกว่าปกติ

“คือจึ้นะ ซากุระจัง ฉันจะออกจากบริษัทสิ้นเดือนนี้นะ”

“...เอ๋?”

“ฉันอยากเป็นนักออกแบบสิ่งทอมาตั้งนานแล้ว เลยไปเรียน โรงเรียนสอนออกแบบภาคค่ำ แล้วอาจารย์ก็ช่วยแนะนำให้ฉันได้ไปช่วย งานในสตูดิโอออกแบบนะ”

“เอ๊ะ อะไรนะ”

“ขอบคุณสำหรับหลาย ๆ เรื่องเลยนะ ฉันบอกผู้จัดการว่าไม่ยอม ให้อัดงานเลี้ยงส่ง แต่เดี๋ยวนัดสุดท้ายเราไปกินข้าวกลางวันกันนะ”

“อะ...อ้อ” ฉันตอบไปแค่นั้น ทั้งที่ในหัวยังไม่กระจ่าง ลิฟต์ลง มาถึงชั้นสามซึ่งเป็นชั้นของแผนกธุรการทั่วไป ยูยัจฉิม็รีบเดินออกจากลิฟต์ เหมือนหนีอะไรบางอย่าง

.....เอ๋อ

ลิฟต์ลงมาถึงชั้นสอง ดูเหมือนฉันจะยังอ้าปากค้างอยู่

เสียง “ติ๊ง” ก่อนประตูลิฟต์เปิดดังกังวานชวนหดหู่อย่างน่า ประหลาด

ยูยัจฉิม็จะไม่อยู่ที่บริษัทแล้ว

หลังกลับถึงบ้าน ฉันวางข้าวกล่องโคโรอิกเกะลงบนโต๊ะแล้วล้มตัว ลงบนเตียง

เอ๋อ

ฉันนึกถึงช่วงเวลาสั้น ๆ ไม่กี่สัปดาห์ที่ในลิฟต์ตัวนั้น นึกถึงยูยัจฉิม็

บอกความจริงด้วยน้ำเสียงเร่งรีบ นึกถึงแผ่นหลังของเธอที่เดินจากประตู ลิฟต์ไป แล้วน้ำตาก็ร่วงผาะ ทันใดนั้นแขนซ้ายก็คั่นยุบยับขึ้นมา ฟู้ง!

“...เศร้าที่สุดเลยยยย”

ออกมาแล้วสินะ พระเจ้า

ฉันสัมผัสได้ถึงกลางบางอย่างว่าเขากำลังจะปรากฏตัว จึงไม่ตกใจนัก พระเจ้านั่งพับหน้าข้างฉัน

“ตั้งแต่เดือนพฤษภาคมไป ข้าจะทำยังไงดี”

“ทำอะไรไม่ได้หรอก การย้ายงานเป็นสิทธิ์ของยูยัจนี่”

ฉันคิดเช่นนั้น คิดเช่นนั้นก็จริง แต่ตัวตนอีกด้านหนึ่งก็ไม่อาจ เอาใจช่วยเธอได้

แน่นอนว่าการย้ายงานของยูยัจนี่เป็นเรื่องธรรมดาใจ แต่ว่ากันตามตรง นี่เป็นความกังวลที่ฉันเคยจินตนาการไว้บ้างแล้ว เลยรู้สึกเหมือนเตรียมใจไว้ระดับหนึ่ง

แต่สิ่งที่ทำให้ฉันช็อกขนาดนี้ก็คือ...

เธอแจ้งเรื่องสำคัญอย่างการออกจากงานด้วยเวลาเพียงน้อยนิด ขณะบั้งเอิญเจอกันในลิฟต์

และฉันได้รู้เรื่องนี้หลังผู้จัดการโคมระเสี่ยอีก

ยูยัจนี่อาจทำดีและสนิทสนมกับฉันเพียงเพราะเหตุผลง่าย ๆ ว่า ในที่ทำงานไม่มีคนรุ่นเดียวกันอีกแล้วก็ได้ ไหนจะเรื่องอยากเป็น นักออกแบบสิ่งทอ เรื่องไปเรียนโรงเรียนสอนออกแบบ ฉันไม่เคยรับรู้ แม้แต่เรื่องเดียว

คนที่คิดว่าเราเป็นเพื่อนกันมีเพียงฉันเท่านั้น

พระเจ้าลุกขึ้นพรวด ย้ายมานั่งบนเตียง

“เกลียดยูยัจนี่ที่สุด”

“...หยุดนะ”

เกลียด เกลียด เกลียด เกลียด พระเจ้าพิมพ์คำนั้นในลำคอ
ฉันปิดหู

ทว่าเสียงของพระเจ้าที่ยังไม่หยุดพูดกลับดังกังวานชัดเจน

“แสร้งทำเป็นใจดี แต่ไม่รู้ในใจคิดอะไรอยู่กันแน่”

“หยุดพูดเลยนะ”

“สุดท้ายก็แค่ทำตามมารยาทตอนอยู่ต่อหน้าหรือเปล่า”

พระเจ้าร้องไห้แฉะ

“นี่ ขอทีเถอะพระเจ้า หยุดได้แล้ว”

“ยูยัจังซึโกงที่สุด! ทั้งน่ารัก ทั้งได้แต่งงาน ทั้งได้ทำงานที่ชอบ”

“ฉันรู้อยู่แล้วว่า!”

ฉันดันตัวลุกขึ้นแล้วกอดพระเจ้าไว้แน่น

กอดด้วยสองแขน กอดแน่นสุดแรง สุดกำลัง

ใช่แล้วละ คงрманใจสินะ พระเจ้า

ที่ผ่านมาไม่เคยบอกอะไรฉันสักอย่าง ใจร้ายจังเลยนะ ยูยัจัง
ทั้งที่เราอยู่ด้วยกันตลอดเวลาขนาดนั้น

ทั้งที่ฉันชอบยูยัจังมากขนาดนั้น ชอบมากเลยแท้ ๆ

แต่ก็เข้าใจ ฉันเข้าใจดี

ต่อให้เป็นการคบหาเพียงฐานะเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง แต่ยูยัจัง
ใจดีเสมอ ตอนที่ฉันทำงานพลาด ยูยัจังก็คอยช่วยตามแก้ไขก่อนที่คนอื่น
จะสังเกตเห็น ตอนนั้นฉันพินิจความผิดให้ ยูยัจังก็ปกป้องฉันสุดชีวิต
แม้เป็นงานยากลำบากแค่ไหน หากมียูยัจังอยู่ด้วยก็แค่ยิ้มรับแล้วฝ่าฟัน

ไปด้วยกัน ที่ฉันอยู่รอดมาถึงตอนนี้ อาจเพราะมียูยจ็องอยู่ข้างๆ ก็ได้

“เอานะ เอานะ”

ฉันหลับหลังพระเจ้า จากที่ร้องไห้เป็นวรรคเป็นเวร เขาก็เริ่มสงบลง เอนศีรษะซบอกฉันเบาๆ

ฉันจะคิดกับยูยจ็องอย่างไรก็เป็นสิทธิ์ของฉัน แน่แน่นอนว่ายูยจ็องจะคิดกับฉันอย่างไรก็ย่อมเป็นสิทธิ์ของยูยจ็องเช่นกัน

ฉันหลงใหลในตัวยูยจ็อง อยากมีเธอเป็นเพื่อนสนิท แต่รู้อยู่แก่ใจว่าคนอย่างฉันคงเป็นไม่ได้ ดังนั้นเลยเอาแต่ดูแลตนเอง ไม่เคยเล่าเรื่องส่วนตัวให้ยูยจ็องฟังเหมือนกันไม่ใช่หรือ คอยรักษาระยะห่างไว้ ไม่ต่างจากอีกฝ่ายเลยไม่ใช่หรือ

ฉันพูดกับพระเจ้าซ้ำๆ

“...ยูยจ็องพยายามสุดชีวิตเพื่อทำความฝันให้เป็นจริงเสียวนะ”

พระเจ้าพยักหน้าเงิบๆ ฉันว่าต่อ

“ยูยจ็องสุดยอดจริงๆ นั่นแหละ”

“อืม...”

“อาจต้องใช้เวลาอีกนิดคิดว่าจะพูดออกไปจากใจจริงได้ว่ายินดีด้วย...แต่อย่างน้อย อีกไม่กี่วันที่ยังได้อยู่กับยูยจ็องก็ใช้เวลาร่วมกันให้มีความสุขที่สุดเถอะ ไม่ว่าจะความรู้สึกเศร้าหรือความรู้สึกชอบคุณทุกอย่างล้วนเป็นความรู้สึกที่แท้จริงทั้งนั้น”

พระเจ้าพยักหน้าเบาๆ อีกครั้ง แล้วเข็ดน้ำตาที่บอกของฉัน สูดจมูกสะอีกสะอื้น จากนั้นก็กลายเป็นมาทะมาทะเล็กจิวพุ่งเข้ามาในมือซ้าย

“...จู่ๆ ก็หายไปอีกแล้วนะ”

ฉันยิ้มเล็กน้อย

ยังไม่มีวีแววว่าตัวอักษรอยู่เวรพระเจ้าจะหายไป แต่คราวนี้ฉันเกิดความรู้สึกว่ายากทำให้พระเจ้าผู้เอาแต่ใจได้สนุกสนานบ้างโดยไม่เกี่ยวกับเรื่องตัวอักษรบนแขนอีกแล้ว

ฉันลงจากเตียงไปต้มน้ำ

จากนั้นก็ซิงชา คีบข้าวกล่องโคร็อกเกะกินพลางคิดว่าจะเอาอย่างไรต่อไป เมื่อมองไปรอบห้อง สายตาก็หยุดตรงเครื่องประดับที่วางไว้บนจานเล็กๆ เหนือตู้ลิ้นชักเก็บของ มันคือต่างหูลูกบิดเซโกสโลวาเกีย

ฉันนึกถึงคำพูดของพระเจ้าว่า “ชอบสาวน้อยคนนั้น”

...คุณคิตะการะ

ฉันเคี้ยวโคร็อกเกะจนละเอียด พลางหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาจริงจัง ทำไม่ถึงนึกไม่ออกนะ คุณคิตะการะที่มาร่วมงานเลี้ยงนัดบอดคือเพื่อนของริเอะ ถ้าไล่ดูจากรายชื่อเพื่อนในเฟซบุ๊กของริเอะก็น่าจะเจอ

ฉันวางตะเกียบ เปิดแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กหลังจากไม่ได้สัมผัสมานาน

พอเลื่อนไทม์ไลน์ดู ยังไม่ทันเจอริเอะก็เห็นคนที่ดูเหมือนคุณคิตะการะปรากฏขึ้นตรงส่วนที่เขียนว่า ‘คนที่คุณอาจรู้จัก’ คิตะการะอาโออิ รูปถ่ายหญิงสาวชูสองนิ้วอยู่บนยอดเขาที่โหนสลักแห่งคือเธอไม่ผิดแน่

ได้รูปนั้นก็มีปมสีน้ำเงินเขียนว่า ‘เพิ่มเป็นเพื่อน’ รวากับกำลังกัวกมีอเรียก

เพื่อน...อย่างนั้นหรือ

ฉันวางสมาร์ตโฟนลง

ฉันไม่เคยส่งคำขอเป็นเพื่อนในเฟซบุ๊กมาก่อน ยิ่งกว่านั้นในชีวิตจริงก็น่าจะไม่เคยชวนใครไปไหนก่อนเลยสักครั้งเดียว ไม่ว่าจะดูหนังหรือกินข้าว

เหตุที่ไม่ยอมชวนใครก่อนเพราะกลัวจะถูกปฏิเสธเสียงแข็ง หรือไม่ก็กังวลขึ้นมาว่าแม้อีกฝ่ายจะไม่ถึงกับปฏิเสธ แต่อาจตอบตกลงทั้งที่ไม่เต็มใจก็ได้

เป็นแค่คนรู้จักก็ไม่เสียหายมั้ง

อ้อ ใช่แล้ว คุณคิดะกาวะ... คุณคิดะกาวะ อาโออิ คงพอเรียกว่าคนรู้จักได้

แค่กดปุ่มสีน้ำเงินก็ “เป็นเพื่อน” ได้ง่ายดายขนาดนั้นจริงหรือ ความรู้สึกของเรา ความสัมพันธ์ของผู้คนเป็นสิ่งเรียบง่ายขนาดนั้นจริงหรือ หลายครั้งก็เต็มไปด้วยความสัมพันธ์จากหน้าที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง คิดจริงจังไปเอง อย่างเรื่องของฉันกับยูยัจงในตอนนี้อะไรล่ะ

เดี๋ยวละ ฉันเอะใจ หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาใหม่

หากคุณคิดะกาวะโผล่มาในไลน์ของฉันก็เท่ากับว่าฉันไปปรากฏตัวใน “คนที่คุณอาจรู้จัก” ของเธอเช่นกัน เธอจำชื่อซากุระได้ แถมยังมีริอะจะเป็นเพื่อนร่วมกันด้วย หากคุณคิดะกาวะอยากติดต่อกับฉันก็น่าจะส่งคำขอเป็นเพื่อนมาเองแล้ว แบบนั้นฉันจะยินดีกดปุ่มตอบรับและคงได้เป็นเพื่อนกันโดยไม่ต้องกังวลเรื่องใด

ฉันพยักหน้าแล้ววางสมาร์ตโฟน เอื้อมมือไปหยิบตะเกียบ

...แต่ว่า

แต่ว่าฉันจะมัวแต่รอแบบนี้อีกแล้วหรือ

ทั้งงานเลี้ยงนัดบอด ทั้งเวิร์กช็อป ฉันเอาแต่รอให้คนอื่นชวนคุยก่อน

ไม่เคยเคลื่อนไหวเอง เฝ้ารอแล้วรอเล่าให้เรื่องน่าสนุกเดินทาง
มาหา รอให้โชคแวะเวียนมาถึง

ฉันสุดลมหายใจลึกสุดปอด หยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมา
จากนั้นกดปุ่ม “เพิ่มเป็นเพื่อน” เปิดกล่องข้อความ ตะนิ้วชี้ไป
ที่ช่องเขียนข้อความอย่างแผ่วเบา

สวัสดีค่ะ

*มีสีฮาระ ซากุระ นะคะ ที่เข้าร่วมเวิร์กช็อปทำลูกปัดเซโกะ-
สโรวาเกี่ยวกับกันเมื่อวันก่อน*

ถ้าไม่รังเกียจ ช่วยตอบรับคำขอเป็นเพื่อนทีนะคะ!

ฉันอ่านทวนห้าครั้ง ไม่มีอะไรขาดเกิน
จากนั้นกดส่งหัวใจรวบรวมความกล้าส่งข้อความไป
ด้วยมือขวา ด้วยเจตนาของตัวเอง ไม่ได้ถูกมือซ้ายบีบบังคับ
ให้ทำ

ฉันเป่าปากโล่งใจแล้วเอามือทาบอก

เวลาแบบนี้อยากจะเห็นหน้าพระเจ้าสักหน่อย แต่ดันหายหัว
ไปไหนก็ไม่รู้

หลังส่งไปแล้ว ฉันยังอ่านข้อความนั้นอีกหลายรอบ คงไม่มี
คำไหนทำให้อีกฝ่ายรู้สึกไม่ดีหรอกมั้ง ไม่สิ เดิมทีการส่งคำขอไป
อาจดูน่าละอายอยู่แล้วก็ได้ ถ้าถูกเมินคงเจ็บปวดน่าดู คุณคิดตะกาวะ
จะไปพูดอะไรกับริเอะก่อนตอบข้อความฉันหรือเปล่านะ

ความคิดฟุ้งซ่านแฉ่งลบขยาดัวใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ ฉันเริ่มทนไม่ได้
จนต้องปิดกล่องข้อความ

ฉันหันไปทำอย่างอื่นเพื่อปรับอารมณ์ ทันทีที่เริ่มกินข้าวกล่องต่อ
เสียงแฉ่งเต็อนก็ดังขึ้น ฉันสะดุ้ง รีบวางตะเกียบ

ฉันเปิดกล่องข้อความอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เป็นข้อความจากคุณ
คิตะกาวะจริง ๆ ด้วย

ซาคุระจัง ขอขอบคุณที่ส่งคำขอเป็นเพื่อนมานะ!

ฉันดีใจมากเลยคะ ยังนึกเสียดายอยู่เหมือนกันว่าน่าจะขอ
ข้อมูลติดต่อไว้

ถ้าไม่ติดอะไร ไปอีเว้นต์ของแฮนด์เมดของอาจารย์คิซากิกัน
ไหมคะ

รูโหว่ในใจถูกเติมเต็มให้พองฟูด้วยบางอย่างที่อบอุ่น ทั้งร่างกาย
ยังผ่อนคลายลง

เธอตอบกลับข้อความ แกมยังชักชวนอย่างเป็นทางการเป็นมิตรด้วย
“เฮ้”

พอแขนซ้ายเริ่มคันยุบยิบ พระเจ้าก็โผล่พรวดออกมา แล้ว
กระโดดเข้าเต้าตึง ๆ อยู่กับที่ จากนั้นหมุนตัวหนึ่งรอบราวกับเล่นสเกต
ลีลา หายวับกลับเข้าไปในแขนอีกครั้ง

อีเว้นต์ของอาจารย์คิซากิ...อาจารย์ผู้รับหน้าที่วิทยากรในเวิร์กช็อป
เป็นกิจกรรมในใบปลิวโฆษณาที่คุณคิตะกาวะรับมาตอนนั้น จัดขึ้นที่ลาน
กิจกรรมพิเศษของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ถือเป็นงานชุมนุมครั้งใหญ่

ที่มีเหล่านักประดิษฐ์ของทำมือมากหน้าหลายตามาออกร้าน

เครื่องประดับ ขนม เครื่องหนังกระจุกกระจิก ภาพวาด ในพื้นที่จัดแสดงเรียงรายไปด้วยผลงานที่ล้วนผ่านการสร้างสรรค์มาอย่างดี และยังมีผู้สนใจเข้าชมเป็นจำนวนมาก

เราไปที่ “ร้าน” ของอาจารย์ศิลา คุณคิดตะภาวะชื่อสร้อยคอสวย เลิศมา หลังจากคุยกับอาจารย์พักหนึ่ง เราก็เดินไปดูบูธอื่นๆ ที่ละบูธ

“น่ารักไปหมดเลยเนอะ งานดีกักน่าดู”

คุณคิดตะภาวะพูดพลางหันซ้ายแลขวา

“ถ้าได้เอาของที่ตัวเองทำมาขายในที่แบบนี้คงสนุกมากเลย”

ฉันบอกเช่นนั้น “นั่นสินะ ต้องสนุกมากแน่ๆ” คุณคิดตะภาวะพยักหน้าเห็นด้วยอย่างมาก

เราใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงเดินวนจนทั่วสถานที่จัดงาน จากนั้นไปที่คาเฟ่เมนูผลไม้ซึ่งตั้งอยู่บนชั้นสอง บรรดาของหวานหน้าตาสวยงามเหล่านี้ราคาสูงกว่าข้าวกล่องซูเปอร์มาร์เก็ตที่ฉันมักซื้อเป็นมือเย็นเสียอีก แต่หากได้รับประทานพร้อมๆ กับเพื่อนรักคนสำคัญก็รู้สึกไม่แพงแม้แต่นิดเดียว

คุณคิดตะภาวะสั่งไอศกรีมชั้นเดย์สตอว์เบอร์รี่ ส่วนของฉันเป็นมูสลูกพีช ระหว่างรอเมนูที่สั่ง เราต่างนำ “ไอเทมล้ำค่า” ของตัวเองมาวางเรียงบนโต๊ะ

ฉันค่อยๆ หยิบกรอบรูปที่ทำจากกระจกสีออกมา ลังเลอยู่นานว่าจะซื้อดีไหม แต่มันก็สวยจริงๆ มีนามบัตรร้านใส่อยู่ในห่อ เขียนรายละเอียดส่วนตัวของช่างฝีมือผู้เป็นเจ้าของผลงานชิ้นนี้ไว้คร่าวๆ บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวหลงไหลเสน่ห์ของเครื่องแก้ว จึงลาออกไปเป็นศิษย์ของสตูดิโอเครื่องแก้วแห่งหนึ่งหลังจากทำงานบริษัทได้สามปี ฉันนึกถึง

ยุยงแล้วถอนหายใจ

“การเปลี่ยนสิ่งที่ชอบให้เป็นงานได้นี้ดีจังเลยนะ ฉันอยากคนที่ทำแบบนั้นได้จริงๆ”

“อืม...” คุณคิดจะภาวะเอียงคอครุ่นคิด

“จะว่าใช่ก็ใช่ แต่ถ้าลองคิดมุกกลับ หาสิ่งที่ชอบในงานที่ทำอยู่ให้ได้ก็สนุกดีนะ”

ฉันเงยหน้าขึ้น

“คุณคิดจะภาวะทำงานอะไรหรือ”

“เรียกอาโออิก็ได้না”

ถึงจะพูดแบบนั้น แต่ให้เปลี่ยนกะทันหันคงยาก

“โอเค...คุณอาโออิทำงานอะไร”

คุณอาโออียนจุมุกเล็กน้อย คงไม่ถูกใจคำว่า “คุณ” เท่าไร แต่ก็ยังตอบคำถามของฉัน

“ทำงานธุรการในบริษัทเกี่ยวกับระบบไฟฟ้านะ บริษัทเล็กๆ มีพนักงานแค่แปดคนเอง”

พอได้ยินดังนั้นก็รู้สึกผิดคาด ฉันจินตนาการไปเองคนเดียวว่าเธอน่าจะทำงานในบริษัทยักษ์ใหญ่หรือเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านใดด้านหนึ่ง

แต่ฉันก็ตระหนักได้ทันทีว่าความคิดดังกล่าวช่างต้นเงิน จะเป็นบริษัทใหญ่หรือบริษัทเล็ก เรื่องพรรคนั้นก็ไม่เกี่ยวกับความพอใจในชีวิตของเธอเสียหน่อย แถมพอได้ยินว่าเธอทำงานธุรการเหมือนกันก็ดันโล่งใจขึ้นมา คิดอะไรของเราเนี่ย บ้าบอจริงๆ

“เฮ้อ ฉันนี่ไม่ได้เรื่องเลย...”

ฉันตัดพ้อกับตัวเองแล้วคอตกดหนุ่ คุณอาโออิทำตาหลุกหลิกเล็กน้อย

“ฉันนี่ก็ไม่ค่อยออกเท่าไหร่นักหรือว่าซาคุระจะไม่ได้เรื่องตรงไหน แต่การตระหนักรู้ว่าตัวเองยังไม่ได้เรื่องก็เป็นสิ่งดีนะ คนที่ไม่รู้ตัวว่าคนรอบข้างกำลังเอือมระอา เอาแต่คิดเองเออเองว่าฉันไม่เคยผิด ฉันทำถูกต้องทุกอย่าง คนแบบนั้นมากกว่าที่น้ำเวทนา”

ของหวานมาเสิร์ฟพอดี คุณอาโออิตักไอศกรีมเข้าปากราวกับรอไม่ไหว เธอพูดต่อ

“ประธานบริษัทของฉันคงมีนิสัยแบบนั้นนิดหน่อยนะ ชอบวางโตเป็นผู้ยิ่งใหญ่ตลอดเลย”

ฉันสัมผัสได้ถึงหัวอกเดียวกันจึงรีบโน้มตัวไปใกล้

“ผู้จัดการของฉันก็ทำตัวไม่น่าคบเหมือนกันเลย เวลาหงุดหงิดหัวหน้าที่ คุณอาโออิทำยังไงหรอ”

คุณอาโออียิ้มขณะยังคงคาบช้อนในปาก

“แอบตั้งชื่อเล่นน่ารักๆ ให้ล่ะ”

“ชื่อเล่นหรอ”

“อ้อ นามสกุลของประธานบริษัทฉันคือฟุคุนากะ เขาชอบอารมณ์ขันอยู่เรื่อย เลยแอบเรียกว่าฟุคุบุคจังอยู่ในใจ ตอนที่รู้สึกว่ายัย หงุดหงิดจะตายอยู่แล้ว ก็ลองนึกในใจว่าฟุคุบุคจังนี่ไม่ไหวเลยนะ”

ฉันขำก๊ากออกมา เป็นชื่อเล่นที่น่ารักจริงๆ หากเป็นผู้จัดการ โคมุระจะตั้งชื่อให้ว่าอะไรดี

คุณอาโออิทอดสายตาดอกออกไปเล็กน้อยพลางอมยิ้มกึ่งหลุดขำ

“พอทำแบบนั้นแล้วก็รู้สึกหัวใจเย็นลง เปิดใจมองอะไรได้กว้างขึ้น จนเกิดความคิดว่า อืม คนคนนี้น่าคบหาอย่างมากเพื่อสร้างบริษัทขึ้นมา ภรรยาของเขาได้รับผิดชอบงานบัญชี จะมาที่บริษัทสัปดาห์ละสามครั้ง ได้ยินว่าตอนภรรยาป่วย ประธานบริษัทคอยทำข้าวต้มให้กินด้วยนะ

ลึก ๆ แล้วก็จิตใจดีเหมือนกันนี่นา ความจริงไม่ต้องเป็นฉันก็ได้ ขอแค่
มีใครสักคนรับรู้ถึงความอ่อนโยนนั่น ตัวตนของพุกุบุดจึงบนโลกนี้คงมี
ความหมายมากขึ้น ฉันคิดแบบนั้นนะ ถ้าเขาแต่คิดแง่ลบกับคนที่เจอ
หน้ากันทุกวัน เราเองก็มีแต่จะกลายเป็นคนไม่น่าคบไป”

กลายเป็นคนไม่น่าคบอย่างนั้นหรือ

ที่ผ่านมาฉันทำให้ตัวเองกลายเป็นคนไม่น่าคบตลอดเลยหรือเปล่า
ฉันยื่นหน้าไปใกล้คุณอาโออิทันที

“เมื่อไหร่ที่บอกว่าหาสิ่งที่ชอบในงานที่ทำอยู่ หมายความว่าอย่างไร
หรือ”

“อย่างเช่นตอนถูกวานให้ถ่ายเอกสาร ฉันก็ปลุกใจตัวเองว่าจะ
ถ่ายให้ออกมาเนียน ไม่คลาดเคลื่อนแม้แต่มิลเดียวให้ดู! เอาให้คนอื่น
งงเลยว่าอันไหนต้นฉบับกันแน่ แล้วก็อย่างตอนชงชา ปกติช่วงที่อากาศ
ไม่หนาวฉันจะเสิร์ฟชาเย็นให้ลูกค้าที่มาติดต่อ แต่จำได้ว่ามีบางคนที่ชอบ
ดื่มชาร้อนแม้จะเป็นฤดูร้อน พอฉันเสิร์ฟให้ตรงใจ เขาก็เป็นปลื้มสุด ๆ”

“...นี่เอง”

“แล้วก็เรื่องผ้าขนหนูในห้องชงเครื่องดื่มด้วย สมาชิกของคิวกิก
จะมีสีประจำตัวใช่ไหม แต่ละวันฉันจะเลือกสีผ้าขนหนูตามอารมณ์
วันนี้เอาสีม่วงของจิโรดึกว่า พรุ่งนี้เอาสีเขียวของทซุจินแล้วกัน สนุก
สุด ๆ อย่างกับได้ทำงานกับคิวกิกเลยละ”

คุณอาโออิหัวเราะคิกคักเผยฟันขาว

“ดีจังเลย คนไม่มีความสามารถเป็นพิเศษอย่างฉันก็น่าจะพอ
ทำได้”

ฉันพูดพลางตักมุสกิน คุณอาโออิทำหน้าที่จริงจั่งมองตรงมาที่ฉัน

“พูดแล้วอาจฟังดูเหมือนทำตัวเป็นผู้มีประสบการณ์ไปหน่อยนะ

แต่ชีวิตคนเราเนี่ย แค่ลงมือทำเพราะสนุกก็พอ นั่นคือสิ่งสำคัญอันดับหนึ่ง ส่วนเรื่องความหมายหรือคำตอบแทนเป็นเรื่องรองจากนั้น เราจะมึทักชะและพรสวรรค์หรือเปล่านั้นไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรง สิ่งที่สำคัญกว่านั้นมากคือความสามารถในการสนุกไปกับโลกใบนี้ต่างหาก ถ้าใช้ชีวิตแบบนี้ไปเรื่อย ๆ สักวันอาจจะรู้อะไรก็ได้ว่าสิ่งที่อยากทำจริง ๆ คืออะไร”

คุณอาโออิเป็นสายตาจากฉันมองลงไปที่ยางของหวาน

“ฉันเองก็ยังไม่เจอสิ่งที่อยากทำถึงขนาดใจเต้น แต่ต้องมีแน่นอนตอนนี้อยู่ในช่วงค้นหาตัวตนล่ะ”

เธอตักสตอร์วเบอร์รี่เข้าปากหนึ่งคำ แล้วเผยรอยยิ้มซุกซน

หลายวันถัดมา ผู้จัดการโคโมระยื่นกล่องลูกฟูกขนาดเล็กให้ฉัน พร้อมคำสั่งว่า “ยกไปไว้ที่ห้องเก็บเอกสารหน่อย” ดูเหมือนในนั้นจะมีแค่ตาดาล็อกใส่อยู่หลายเล่ม หนักจัง แม้แต่งานแรงงานก็ใช้กันไม่เกรงใจเลยหรือ

“วางกองไว้在那นั่นเฉย ๆ ก็ได้”

ฉันขอยืมรถเข็นจากแผนกธุรการทั่วไปขึ้นสาม แล้วย้อนกลับมาที่ชั้นห้า วางกล่องลงบนนั้น แล้วมุ่งหน้าไปยังชั้นใต้ดินชั้นแรก ซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องเก็บเอกสาร วุ่นวายจริง ๆ ฉันบ่นในใจพลางลองคิดว่า จะหาความสนุกในงานแบบนี้ได้บ้างไหม แต่ดูท่าจะยาก แถมยังมี “ชื่อเล่นน่ารัก ๆ” ของผู้จัดการโคโมระไม่ออกด้วย

ฉันไขกุญแจห้องเก็บเอกสารแล้วเข้าไปด้านใน บรรดาไปสเตอร์สำเนาเอกสาร และเค็ดตาดาล็อกต่าง ๆ กระจายเกลื่อนกลาดไปหมด ผลจากการที่ทุกคนต่าง “วางกองไว้เฉย ๆ” ก็เป็นอย่างที่เห็นนี่ละ วางไว้บนพื้นเลยได้หรือเปล่านะ ตรงซอกชั้นวางที่ทำจากโลหะ

มีพื้นที่ขนาดพอวางกล่องได้แบบฉิวเฉียดพอดี ฉันออกแรงยกกล่องลงจากรถเข็น เป็นอันเสร็จภารกิจ

ตอนนี้ไม่มีงานด่วนอะไรเป็นพิเศษ แอบอยู่ที่นี่สักพักดีไหมนะ ฉันคิดแล้วกวาดตามองรอบห้องเก็บเอกสาร

บนชั้นวางมีหนังสือเก่า ๆ อยู่

ฉันลองดึงหนังสือเล่มโตที่มีชื่อว่า ‘รายชื่อตัวอย่างแบบอักษรเลือกใช้ได้ตามวัตถุประสงค์’ ออกมา เมื่อเปิดดูก็พบว่า มีแบบอักษรมากมายหลายชนิดอยู่บนหน้ากระดาษ

ฉันถกแขนเสื้อข้างซ้ายของเสื้อแขนยาวขึ้น ลองเปรียบเทียบตัวอักษรในหนังสือกับตัวอักษร “อยู่เวรพระเจ้า” ที่ยังไม่หายไปจวบจนตอนนี้ ดูเหมือนจะเป็นแบบอักษรที่เรียกว่า “กอทิก MB101B” ออกแบบโดยบริษัทชื่อโมริซาวะ

โ๊ะ น่าสนใจดี โมริซาวะคือชื่อใครสักคนหรือเปล่านะ ฉันพอรู้ว่าแบบอักษรแต่ละชนิดจะมีชื่อของมัน แต่พอไล่ดูเป็นรายชื่อเรียงกันแบบนี้ก็ชวนให้รู้สึกเหมือนแต่ละแบบอักษรต่างมีชีวิตและจิตวิญญาณสถิตอยู่

ฉันพลิกหน้าหนังสือคู่มือหนึ่ง ก่อนวางคืนลงชั้น

อย่างไรก็ตาม ชั้นหนังสือรกและทะเลามากทีเดียว น่าจะจัดเรียงตามความสูง และแยกหมวดหมู่สักหน่อยนะ

ฉันดึงหนังสือที่มีคำว่า “แบบอักษร” อยู่ในชื่อออกมาจำนวนหนึ่ง แล้วรวมไว้ด้วยกัน จากนั้นจู่ๆ ก็เริ่มคิดขึ้นมา หยิบเล่มอื่นๆ ออกมาไว้บนพื้น ไม่ว่าจะ เป็น “หนังสือออกแบบ” “หนังสือเกี่ยวกับสี” “หนังสือกราฟิก” วางแยกกองไว้ตามหัวข้อ

เมื่อแบ่งประเภทเรียบร้อยแล้วก็นำไปเรียงบนชั้นตามหมวดหมู่

อาจฟังดูเหมือนชมตัวเอง แต่มันดูง่ายสบายตาขึ้นมาก โอะะ สนุกดีแฮะ
ฉันรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ แม้ไม่มีใครใช้ให้ทำ ไม่มีใครมาชื่นชม ไม่ได้เงิน
แม้แต่เยนเดียว การสนุกไปกับโลกอาจเริ่มจากเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้
ก็ได้

ฉันจับรวรวรถเข็น ตั้งใจจะกลับไปทำงาน แล้วประตูก็เปิดออก

“คุณมีสิทธิ์อะไร อยู่หรือเปล่า”

ผู้จัดการโคมูระนั่นเอง แยะละ อู่งานแบบนี้ถูกโมโหมแน

“อะ...ขออภัยด้วยค่ะ”

ฉันกล่าวขอโทษโดยอัตโนมัติ ผู้จัดการขมวดคิ้ว

“โล่งอกไปที่ เห็นกลับมาช้าเลยกลัวว่าจะเป็นอะไรไป ห้องเก็บ
เอกสารมันรกนะ นึกว่าถูกขังวางล้มทับแบนไปแล้ว”

“ปลอดภัยดีค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ”

ฉันกล่าวขอโทษอีกรอบ ผู้จัดการโคมูระไม่ยิ้มแม้แต่หน่อยเช่นเคย
พอเห็นหน้าตาแบบนี้ของเขาก็นึกถึงคุณลุงตรงป้ายรถเมลขึ้นมา
ทันใดนั้นฉันก็ถูกคิดบางอย่างได้ สีหน้าเช่นนี้มักถูกคนอื่นมองว่าเป็นคน
ไม่น่าคบเองง่าย ๆ แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่ ฉันคงมองเขาโดยมีอคติในใจ
เป็นทุนเดิม พอเห็นว่าเขาเป็นห่วงจริงๆ ก็รู้สึกซาบซึ้ง ที่ผ่านมาฉันอาจ
จะเพ้อเจ้อคิดว่าตัวเองเป็นผู้ถูกกระทำมากเกินไปก็ได้

ผู้จัดการโคมูระมองไปที่ชั้นวางเอกสารทันที “หือ” เขาอุทาน
พลางยื่นคอมมาข้างหน้า

“สุดท้ายดูง่ายขึ้นเยอะเลย เฮ้ะ คุณมีสิทธิ์อะไรเป็นคนทำเธอ”

“...พอดีเห็นมันรกนะค่ะ”

“อ้อ ขอขอบคุณนะ”

ผู้จัดการพูดตรงไปตรงมาเช่นนั้นแล้วหยิบหนังสือ ‘รายชื่อตัวอย่าง

แบบอักษร เลือกใช้ได้ตามวัตถุประสงค์⁶ ที่ฉันดูเมื่อครูขึ้นมา แล้วเปิดหน้ากระดาษผ่านๆ

“หนังสือเล่มนี้ผมเป็นคนซื้อตอนเข้ามาทำงานใหม่ๆ แค่เห็นแบบอักษรหลากหลายชนิดก็ตื่นเต้นแล้ว”

“โมริซาวะคือชื่อใครหรือคะ”

ฉันเอ่ยถาม ผู้จัดการโคมูระตอบโดยไม่ละสายตาจากหนังสือ

“นามสกุลของโมริซาวะ โนบุโอะ ผู้ก่อตั้งบริษัทโมริซาวะงังสะ เป็นผู้คิดค้นการเรียงพิมพ์ด้วยแสง⁶ เป็นคนแรกของญี่ปุ่น คุณมีนิสัยระมัดระวังน้อย คงไม่รู้จักการเรียงพิมพ์ด้วยแสงหรอกมัง สมัยนี้ใช้ข้อมูลดิจิทัลทำทุกอย่างได้ง่ายไปหมด แต่ในอดีตจนถึงเมื่อไม่กี่สิบปีมานี้ แบบอักษรที่ใช้พิมพ์เนี่ยนะ...”

จากนั้นผู้จัดการโคมูระก็เล่าเรื่องประวัติศาสตร์ของเทคนิคการพิมพ์และความรู้ขั้นสูงเกี่ยวกับแบบอักษรที่ใช้พิมพ์ด้วยท่าทางตื่นเต้นเขาคั่งไคล้โลกแห่งการพิมพ์มากจริง ๆ ฉันเพิ่งเคยเห็นผู้จัดการโคมูระดูมีชีวิตชีวาขนาดนี้ รู้สึกถึงความเป็นมิตรขึ้นมาทันที

ผู้จัดการโคมูระเล่าเรื่องราวด้วยความกระตือรือร้น “แบบอักษรนั้นเป็นอย่างนั้น แบบอักษรนี้เป็นอย่างนี้” ฉันเห็นแล้วก็นึกสนุก เขาชอบแบบอักษรนั้นก็เลยตั้งชื่อเล่นให้ว่า “อิกซี้” เสียเลย ดีใจจังที่คิดออกเสียที เข้าใจแล้วว่าตอนที่คุณอาโอบิตั้งชื่อ “ฟูคุบุคัง” ให้ประธานบริษัท ก็คงทำนองนี้เหมือนกัน แม้เป็นหัวหน้าที่ไม่ค่อยถูกชะตา แต่ก็ไม่ปฏิเสธตัวตนของเขาทั้งหมด พยายามรักษาความเป็นมิตรต่อกันไว้

⁶ Phototypesetting การพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ที่ใช้เทคนิคฉายแสงผ่านแผ่นดิสก์ซึ่งจุเป็นตัวอักษรลงบนแผ่นฟิล์ม แล้วนำแผ่นฟิล์มนั้นมาจัดตำแหน่งในหน้ากระดาษตามที่ต้องการอีกครั้ง

ผู้จัดการโคมระปิดหนังสือ หันหน้ามาทางฉัน

“คุณทาคากิจะลาออกแล้วสินะ ผมเสนอว่าให้จัดงานเลี้ยงส่ง
แต่น่าเสียดายที่เจ้าตัวปฏิเสธ ความจริงอยากจะเลี้ยงฉลองให้แก่การ
เดินทางสู่ความฝันครั้งใหม่เสียหน่อย”

คุณทาคากิคือยูจังนั่นเอง ฉันทำได้แค่ยกมูมปากพยักหน้ารับ

“แต่ว่านะ คุณทาคากิบอกว่าที่เศร้าที่สุดคือการต้องจากคุณ
มิตสึฮาระไปในี่แหละ ถึงกับจะร้องไห้เลย เห็นว่าพยายามจะบอก
หลายครั้ง แต่ก็เศร้าจนทำไม่ไหว พวกคุณคงสนิทกันมากสินะ”

ฉันเปล่งเสียงไม่ออก

ยูจังพูดแบบนั้นด้วยหรือ

คำบอกลาในลิฟต์วันนั้นแฝงไว้ด้วยความรู้สึกนั้นหรือ

เรื่องแบบนี้ยูจังเองก็ทักษะเป็นคุนย็เหมือนกันสินะ ฉันงยหน้า
ขึ้นเพื่อไม่ให้หน้าตาไหล

“เฮอะ กลับเถอะ”

ผู้จัดการโคมระเอ่ยขึ้น ฉันจับราวรถเข็นไว้แน่น

กรอบรูปกระจกสีที่ซื้อมาจากอีเว้นต์ของทำมือ ฉันตั้งใจจะใส่
รูปที่ถ่ายคู่กับยูจังเมื่อครั้งไปทริปบริษัทแล้วมอบให้เธอเป็นของขวัญ
ตอนกินมื้อเที่ยงวันสุดท้ายด้วยกัน

วันสุดท้ายของโกลเด้นวีค⁷ อากาศแจ่มใส

ลานกว้างซึ่งใช้เป็นสถานที่เปิดตลาดนัดมีผู้คนพลุกพล่าน
แน่นขนัด

⁷ ช่วงวันหยุดยาวของประเทศญี่ปุ่น ประมาณปลายเดือนเมษายนถึงต้นเดือนพฤษภาคม

“ซาทุระ ลูกคำถามว่ามีสี่ชิ้นมั้ยนะ”

อาโออิจึงที่กำลังรับลูกคำถามชูแหวนลูกบิดสีแดงฝีมือฉันทันขึ้นมา

ฉันหยิบแหวนที่ทำไว้เป็นสต็อกออกมาจากกล่อง ยอดขายดีเกินคาด วางเรียงเมื่อไรเป็นขายหมดเมื่อนั้น ฉันเลยทยอยเอาออกมาทีละนิด

ฉันนึกสนุกลองชวนอาโออิจึงมาออกร้านที่ตลาดนัดโดยไม่ได้วางแผนอะไรจริงจัง แต่เธอพร้อมร่วมด้วยอย่างมาก หลังจากนั้นเราจึงติดต่อกันแทบทุกวันเพื่อเตรียมสิ่งต่าง ๆ อาโออิจึงนำของมาใช้แล้วที่หลับไหลอยู่ในบ้านออกมาบิดฝุ่น ส่วนฉันพยายามทำเครื่องประดับจากลูกบิดให้ได้จำนวนมากที่สุด

เราตั้งชื่อร้านของเราสองคนว่า “SASA” เอสมาจากซาทุระ และเอมาจากอาโออิ เราซื้อสต็อกเกอร์ตัวอักษรเอสกับเอมาจากร้านร้อยเยน ใช้ติดบนป้ายราคาหรือไม่ก็ถึงกระดาษที่ใส่สินค้าให้ลูกค้า เพียงได้แลกเปลี่ยนไอเดียกันก็ชวนให้ตื่นตื่นเกินห้ามใจ ความจริงอาจไม่ใช่เรื่องจำเป็นที่ต้องทำอะไรแบบนี้ ก็แค่สนุกที่ได้ทำ สำหรับฉันนั่นคือสิ่งสำคัญที่สุด

“มีสี่ขา กับสี่น้ำเงินคะ”

ฉันวางแหวนลูกบิดลงบนถาดแล้วเดินไปหาลูกค้า เป็นคู่รักวัยประมาณมัธยมปลาย เด็กผู้หญิงสวมเดรสวินพีชอ่อนหวานมากับเด็กผู้ชายผมบางที่สะพายกล้องดีเอสแอลอาร์ไว้บนไหล่

ฉันยื่นถาดให้เด็กผู้หญิง

“ลองสวมดูมั้ยนะ เป็นเส้นเอ็นแบบยืด น่าจะไม่มีปัญหาเรื่องไซซ์คะ”

แขนซ้ายของฉันที่โผล่ออกมาจากเสื้อยืดแขนสั้นเข้าคู่กับอาโออิจึง

นั่นไม่มีสิ่งใดเขียนไว้อีกแล้ว

หลังจากฉันส่งข้อความไลน์หาอาโออิจังเพื่อชวนมาเปิดร้านที่ตลาดนัดและได้ตอบกันไปมาพักหนึ่ง พอปิดหน้าจอมาร์ทโฟน ก็สังเกตเห็นว่าตัวอักษรบนแขนซ้ายหายไป

ในที่สุดพระเจ้าคงพึงพอใจแล้ว ดูเหมือนเวรของฉันจะสิ้นสุดลงเช่นกัน

ฉันแหงขึ้นมาเล็กน้อยและรู้สึกภูมิใจนิดหน่อย

เด็กผู้หญิงที่มาจับคู่รักเลือกแหวนสีขาว สวมลงที่นิ้วนางข้างขวา อย่างเบาเมื่อ มันเหมาะกับนิ้วเรียวยาวนั้นมากที่สุด เธอแก้มือออกชูขึ้นในอากาศคล้ายพินิจประกายแสงของมัน

“ขอบมัย”

เด็กผู้ชายเอ่ยถาม เด็กผู้หญิงยิ้มเขินอายแล้วพยักหน้าไม่เต็มที “เงินเอวางนี้ครับ”

เด็กผู้ชายหยิบกระเป๋าตังค์ออกมาจากกระเป๋ากางเกง

เด็กผู้หญิงซึ่งกำลังก้มหน้าเล็กน้อยท่าทางดูดีใจ เด็กผู้ชายมองเธอแล้วแสดงท่าที่เป็นปลื้มยิ่งกว่า ฉันอมยิ้มออกมาไม่รู้ตัว ในบรรดาทั้งสี่คนตรงนี้ ฉันคือคนที่มีความสุขที่สุดแน่นอน ไม่เคยคิดเลยว่าแหวนที่ฉันทำจะกลายเป็นของขวัญอันน่ายินดีได้ขนาดนี้

หนุ่มสาวสองคนสนทนากะชิบกระซาบพลางเดินไปจากร้าน เด็กผู้ชายคอยแอบปกป้องเด็กผู้หญิงจากคลื่นฝูงชนตลอดเวลา

“นี่ อาโออิจัง เขาเข้าจริงฉันอยากพบทั้งม้าขาวทั้งเจ้าชายเลยละ”

ฉันบอกเช่นนั้น อาโออิจังคล้ายจะฟังไม่ชัดเพราะกำลังไล่ตีตีป้ายราคาสินค้า “ว่าจะไรนะ” เธอถามกลับ

“ไม่มีอะไร”

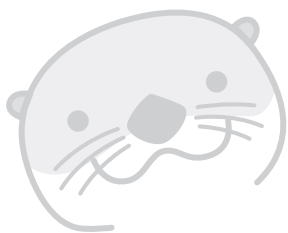
ฉันยังมีพลังสายหน้า

แต่ฉันจะไม่รอให้เจ้าชายมารับ ฉันอยากฝึกขี่ม้าให้ได้ด้วยตัวเอง
เราจะขี่เคียงข้างกันบนหลังม้าของแต่ละคน มุ่งหน้าสู่หลากหลาย
ดินแดน บางครั้งอาจแยกทางวิ่งไปสู่สถานที่ที่อยากไป แล้วค่อยกลับมา
มาพบกันในที่ใดสักแห่งก็ไม่เลว

คนที่ทำให้ฉันรู้สึกสนุกได้คือตัวฉันเอง

ไม่ต้องรอให้อะไรวนมาถึงอีกแล้ว

เข้าหาโลกใบนี้ด้วยตัวเอง ยื่นแขนออกไป ใช้มือนี้จับมันไว้
ให้มัน

กดจออ่าน